

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdeltagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 2 - nr.10 - april 1971

Aansarsh. ledelse: M. Nielsen

DANSK GIRO 16 43 66

SVENSK GIRO 67 64 07 - 0

ENKELTNUMMER

Adresse i Danmark :

Postbox 1023 - 8200 Århus N.

Adresse i Sverige :

Postbox 10011 - Lund 10

UDKOMMER HVERANDEN MÅNED

PÅ SVENSK OG DANSK

INDHOLD :

MINDESTEN OVER APPELISMEN: OPPORTUNISMENS TROFASTE KLUMPFOD	s. 2
"DEN KINESISKA FRÅGAN" I VORT PARTIARBETE	s. 4
KOMMUNENS LÆRE (V. I. LENIN)	s. 7
ORGANISK CENTRALISME - IV (sidste) del TILLÆGSTESER OM DET KOMMUNISTISKE VERDENSPARTIS HISTORISKE OPGAVE, AKTION OG STRUKTUR (MILANOTESER)	s. 9
ARBETARNA I POLEN HAR JUST ERINRET OM AT KLASSKAMPEN LEDER TILL PROLETARIATETS DIKTATUR	s.13
DEN KAPITALISTISKE REPRODUKTIONS PROCES (Marx til Engels)	s.15
VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT - II del DEN RYSKA EKONOMIN OCH OKTOBERREVOLUTIONEN	s.18
PARTIAKTIVITET	s.20
TROTSKISMENS "LÆRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN - V (sidste) del	s.21
PARTIETS PUBLIKATIONER OG ORGANER	s.34

KØB DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER :

NR. 1 - MARKISMENS GRUNDTRÆK og PARTIETS KARAKTERISTISKE TESER
40 sider - da.kr. 4. - sv.kr. 3.

NR. 2 - VAD ÄR OCH VAD VILL DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET
22 sider - da.kr. 3. - sv.kr. 2.

Kommunistisk Program koster i løssalg da.kr. 1½ eller sv.kr. 1-

MINDESTEN OVER APPELISMEN : OPPORTUNISMENS TROFASTE KLUMPFOD

Mange vil huske de glade tressere, da Kina ikke sluttede begejstrede handelsaftaler med Canada, Italien, Grækenland, Pakistan, Etiopien osv. Livet var da meget lettere for den gode stalinist. Ganske vist undrede han sig i smug over, at maoismen ønskede at mobilisere verdensproletariatet til forsvaret af en sibirisk flodø og intet gjorde, da den tidligere allierede indonesiske regering nedslagtede de lokale kinavenlige kommunister, og at de pakistanske generaler fik lov til at gøre det samme mod de bengalske fattigbønder, uden at det maoistiske lokal-parti så meget som rørte en finger. Men hvad, den slags er jo "storpolitik", og Mao ved sikkert hvad der gavner den kinesiske folkedemokratisme mest. Om Vietnam blev der råbt op, og truet, og den slags solidaritet hjalp sandelig de vietnamesiske fattigbønder, thi der blev både begyndt forhandlinger og gjort pauser i bombningerne mod Nordvietnam. Og det samme skete så med Cambodja, og idag med Laos - og ganske vist bliver Pekings råb spagere og spagere (til gengæld har Nixon jo også trukket et par tusinde kokke, sygepassere og messedrenge tilbage) - men når de imorgen invaderer Nordvietnam, så ... slutter Kina handelsaftale med USA og træder ind i den internationale røverklub FN. Og så bliver det endnu sværere at få en rolig nattesøvn for den samvittighedsfulde stalinist, der allerede de sidste par år har gået rundt med sorte rande under øjnene. Lige så mørkt ser det ud for alle de stolte organisationer, der opblomstrede i midten af tresserne, og som karsk erklærede, at de ville gentage de gamle moskva-partiers modige forløb fra trediverne, fyrrerne og halvtredserne (men kun til 1956, for da blev de alle dårlige på en gang, selvom det først blev sagt åbent i 1961; indtil da lå den brøndemærkende antirevisionistiske erklæring godt gemt i en skuffe i Peking, under ... en fed handelsaftale med USSR). Og idag, ti år efter, da der atter hersker fred mellem USSR og Kina, finder vi kun de visne og forkrøplede rester af den maoistiske blomsts fordums så frodige europæiske aflæggere. I Frankrig finder vi et par gamle, afdankede, og af halvtredser-stalinismen meget udskældte, eksistensialister i spidsen for det studenteraktivistiske "Proletariske Venstre", der også kan mønstre et par fede studenterledere i gaullistiske fængsler for ... demonstrationsvoluntarisme. I Italien måtte maostalinismen bevidne sit teoretiske hovedorgan Lavoro Politicos opløsning og sin stærkeste organisation, Unionen af maoister-linpiaoster, støtte det moskovittiske goppel-parti ved valgene. I Sverige gik KFML i fuld gang med at efterabe den moskovittiske parlamentarisme; men det svenske studenter- og tjenestemandsmåborgerskab var ikke klar over deres velynderes trofasthed, og arbejderne stemte med rette ikke på et studentikost Folkeparti (og vi håber de blev hjemme og glædede sig over den populistiske ynk). Således skuffede foer de svenske stalinister i totterne på hinanden, og de klassiske stalin-opportuniste udskilte sig fra folkedemokratisterne, ... sådan da, thi begges ideal er stadig maostalinismen; om den ene så vil nå det med spredte strejker og den anden med valgseddelen interesserer kun i ringe omfang den internationale kommunist.

Bag al denne maoistiske elendighed ligger den grundlæggende, gordiske knude: der er masser af socialisme i verden: i Kina, Albanien, Nordvietnam, Nordkorea; der er lidt i enkelte lande: Tanzania og måske Cuba; der har lige været i USSR, Østeuropa og Mongoliet. Der er masser af stærke socialistiske bevægelser: FNL, PFLP, og de fyrstelige nationale fronter i Cambodja og Laos, og der er også større socialistiske organisationer og partisan-fronter i Indien, Pakistan, Thailand, Dhofar og måske i Congo Brazaville; - imorgen givetvis i alle de arabiske oberst-regimer: Sudan, Libyen, Syrien osv.; men der har i hvert tilfælde lige været i Frankrig, Italien, Grækenland osv. At nogle så pludseligt er blevet "révisionistiske", skyldes, at de er Ruslands lakajer. Men ellers går alt godt, thi i Kina har den proletariske kulturrevolution sejret, og "folk der var slået ind på kapitalismens vej" er blevet afsløret. Men

med al den socialisme i verden, med al den revolutionære kamp, - hvordan da forklare maj-junis nederlag i Frankrig? Er der revolutionær kamp i verden og socialisme i mange lande, så skulle et par moskovittiske revisionister vel ikke kunne holde mægtige proletariske angreb tilbage? Maoismen griber så til sin amerikanske olie: selvkritikken; - det er fordi vi ikke har "tjent folket", dvs. rendt efter det; og det begynder nogle så på: efter studenterne, efter arbejdernes strejkenederlag, som flittigt teoretiseres uden om generalstrejken. Men i Danmark er der nogle der ikke vil sluge olien: vi vil ikke rende efter arbejderne, de må rende efter os; og da arbejderne ikke vil det, så er de bestukne og borgerliggjorte, thi Marx og Lenin har selv sagt, at der gives "arbejderaristokrater", og det er de så allesammen i Danmark, Sverige, England, Tyskland, - og hov, i Frankrig og Italien, og klart i USA. Jamen det er jo i alle imperialismens industrilande; det var værre! - og så må man i gang med teorimageriet. Der skrives to linjer og meget andet mod de svenske stalinister fra Gnistana, som ikke forstår den nye bakuninske elendighedsteori, og en stor indsats gøres for at hitte ting hos fædrene, beskære og forfalske dem, så de kan støtte den unge og ivrige appelismes færd videre ud af kommunismen. I økonomien springes der over profitratens tendensielle fald, i politikken over Marx' og Lenins dobbeltrevolution (fra 1848 i Frankrig og Tyskland og fra februar og oktober i Rusland) og i det historiske perspektiv over forholdet mellem revolution og kontrarevolution (løsningen på maoismens gordiske knude). Kina hugger så hånden af de nævenyttige appelister, men da de ikke ved, at kapitalistiske produktionsforhold først og fremmest er karakteriseret ved tilstedeværelsen af marked og varer, og her af den vigtigste af alle varer: arbejdskraften, så er de forstemt nødt til at snakke videre om socialisme hos de utaknemmelige kinesere. Industriproletariatet er bestukket, Kina siger nej til appelisterne, og vietnameserne er draget til Paris. Så den gamle redaktør for Land og Folk må se sig om efter nye græsmarker, og det eneste der er tilbage er populismens yderste frynser, så uhyre fjernt fra Baku-kongressens stolte råb om selvstændig proletarisk klasseledelse under de demokratiske revolutioner i Østens lande. Så mens de formelle teorier søger til den palæstinensiske og abbesinske ørken, vender de tilbageblevne sig med forundrede øjne mod deres gamle skriblerier: Hvordan gik det dog til? - Hvor er vi endt? - Hvem er vi? Det er endt med appelismen som det endte med den elendige og forsultne soldat i den berømte japanske krigsfilm: han åd sit eget lort.

Forsøget på defaitistisk nedbrydning blev gjort: appelistisk perspektivløs kællingesnak og DKPs 1-kr krav medvirkede til at fjerne de danske værfarbejderes blik fra generalstrejken og den totale solidaritet med minearbejderne i Norrbotten og Belgien. Den defaitistiske ambition videreføres idag i den borgerlige presses spalter; med læssevis af forvirrede ufordøjede citater fra mestrene vil man give den anarkistiske elendighedsteori marxistisk indhold, bagvaske den europæiske venstrekommunisme i tyverne (der er lige så ukendt som marxismens økonomiske teori) og gøre alt for at ødelægge mulighederne for kommunistisk forberedelse af klassen ved at henvise proletariatet til at lade sig lede af de nationale, borgerlige, generelt korrumpere, antiproletariske befrielsesbevægelser i halvkolonierne. - Stalinismen er kontrarevolutionens teori, appelismen er dens defaitistiske klumpfod, hvis opgave er den populistiske forhindring af den af industriproletariatet ledede, internationale revolutions klart antiborgerlige retning i alle lande, såvel i halvkolonierne som i Kina. Idag kan appelismen virke som en hæmsko for opportunismen, - imorgen kan den udfylde denskontrarevolutionære rolle.

Men ekskrementer og spalter i Information er ikke særligt tillidsvækkende, overbevisende eller proteinholdige, - så dør appelismen ikke af forstoppelse, vil den blive trampet ned under det revolutionære proletariats ubønhørlige fremmarch.

Det kommunistiske program viser vejen fremad; - der skal mere end et par udkastede stalinister og forivrede populistere til at vende proletariats historiske blik fra dets klasseopgaver: væbnet revolution og terroristisk diktatur.

"DEN KINESISKA FRÅGAN" I VÅRT PARTIARBETE

Med början i nästa nummer av denna tidning kommer vi att publicera en serie artiklar i "den kinesiska frågan". Vi gör därför en genomgång av det material som vårt parti publicerat i detta ämne. På danska har redan utkommit "Teser om den kinesiska frågan" (KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 2) och "Agrarfrågan i Kina" (KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 8). I övrigt är, som framgår av denna artikel, det rikliga materialet på franska och italienska.

"Den kinesiska frågan" har utvecklats kraftigt i vår press av flera grundläggande skäl, som inte har någonting gemensamt med de demokratiska borgarnas mani att först lovorda den kinesiska nationens ansträngningar att övervinna sin sekellånga underutveckling och bli en "modern", dvs. kapitalistisk stormakt, och att sedan anklaga den för "gul imperialism". Kinas verkliga plats i den marxistiska doktrinen och i världsproletariatets klasskampshistoria har endast vårt parti kunnat försvara och kommer att försvara mot den ryska socialimperialismens förräderi och mot den nationella maoistiska historieskrivningens förfälskningar.

Man skall här först och främst lägga märke till att Kina från 1920 till 1927, givit oss det enda exemplet på relativt självständig aktion från den proletära klassens sida i de antikoloniala rörelsernas historia under de två efterkrigsperioderna. De kinesiska kommunisternas nederlag, som huvudsakligen kan tillskrivas den Kommunistiska Internationalens politiska ledning, har alltså haft samma betydelse för Österlandets revolutioner, som den tyska revolutionens misslyckande haft för den proletära rörelsen i Europa. I 20-talets Kina avgjordes utgången för alla de koloniers proletärer, som rest sig mot det imperialistiska herraväldet. Vårt parti har understrukt vikten av denna historiska vändpunkt utan att för den skull någon gång förneka eller förringa de anhopade motsättningsarnas explosiva styrka i de olika underutvecklade länderna före och inte minst efter det andra världskriget. Tvärtom, har partiet mot "vänsterns" olika spekulationer om eventuella "socialistiska" utvecklingar i dessa länder ständigt ställt det faktum, att inga revolutionära aktionsproblem kan lösas så länge man förkastar den revolutionära marxistiska doktrinen vapen på detta område. Teserna från den Kommunistiska Internationalens Andra Kongress och från Kongressen för Österns folk i Baku 1920 (se tesernas återutgivning i KOMMUNISTISK PROGRAM nr 4).

Alltsedan den andra imperialistiska världskonflikten, då de stora nationella självständighetsrörelserna lyckades kasta av sig oket från den av krigets efterdyningar våldsamt skakade imperialismen, och då Moskva högtidligt försäkrade att man skulle beväpra och leda deras heliga krig mot Kapitalets herravälde, har vårt parti erinrat om och försvarat dessa grundläggande programmatiska och taktiska ståndpunkter (se artikeln "Oriente" utkommen i vår italienska teoretiska tidskrift, PROMETEO, serie II, nr 2 från 1951). Betydelsen av 1927 års revolution och proletära nederlag har likaså understrukits i artiklarna "Revolution och kontrarevolution i Kina" och "Den sociala rörelsen i Kina" (PROGRAMME COMMUNISTE, nr 20 och 21 resp 27). Det har däremot inte varit möjligt att ägna allt det utrymme, som är nödvändigt för klasskampernas historia från 1920 till 1927 och för Moskvas politik, den som lyckades isolera de asiatiska massornas uppror från det engelska proletariatets strejkrörelse för att var för sig leda dem till nederlag. (Om den roll som "de fyra klassernas block" i Kanton och "den engelsk-ryska fackföreningskommittén" i London spelade, se sammanställningen utkommen i PROMETEO, serie I, nr 2 och 3 från 1946 under titeln "Kominterns taktik".)

Slutligen måste Trotskijs beundransvärda kamp mot Internationalens förräderi i Kina presenteras på ett systematiskt sätt genom de texter, som fördömer förnekandet av Lenins teser och av ett asiatiskt Oktobers revolutionära perspektiv (ett utdrag av talet i augusti 1926 har dock återgivits i IL PROGRAMMA COMMUNISTA, nr 9, 1967). Partiet bemödar sig om att utföra denna kollektiva uppgift, genom att radikalt fördöma den nuvarande "odlingen" av begreppet "socialismen i ett enda land (Kina)" och genom att visa, att det internationella proletariatet bara har en enda "odling" att erövra eller försvara: medvetenheten om sina uppgifter som klass och lärdomarna av de gångna kamperna. (Under tiden har detta arbete påbörjats med en artikelserie, som i vårt franska organ LE PROLETAIRE hittills utkommit i nr 82, 84, 86, 89, 91, 93, 97 och 98.)

+ + +

Ett annat grundläggande skäl till att ge Kina en framskjuten plats i vår kritiska analys av de nationella borgerliga rörelserna är det faktum att Kina sedan 1917 är det enda underutvecklade land som -- till priset av oräkneliga lidanden -- erövrat alla politiska förutsättningar för en fullständig utveckling av den nationella kapitalismen. Kinas ledare framställer för de förtryckta folken den "kinesiska vägen" som "förebild" för dessas fullständiga frigörelse. Vårt parti framställer den tvärtom som ett exempel på de sociala begränsningarna i den borgerliga politiska frigörelsen.

Vår kritik har framför allt riktats mot den maoistiska "socialismens" traditioner, som vi visat vara det proletära nederlagets avkomma, den legitime arvtagaren till Sun Yat-sens populism och den fullbordade inkarnationen av Kuomintang's nationalism. Bland alla de Moskvatrogna partierna var KKP (Kinas Kommunistiska Parti) alltid, ända till den rysk-kinesiska brytningen, det parti vars ideologi och program var det mest öppna borgerliga och vars teoretiska linje alltid nära återspeglade stalinismens ideologiska upplösning och den kinesiska kapitalismens motsättningar (se "Lärdomar av den rysk-kinesiska polemiken", PROGRAMME COMMUNISTE, nr 28 och 35).

Att det tagit "nydemokratien" mer än tjugo år för att segra beror inte bara på 1927 års nederlag, utan också på såväl den småborgerliga socialismens tvekan och kompromisser, som den internationella reaktionens styrka. Med hänsyn till detta har vi understrukit två fakta: folkfronternas inflytande på kampen mellan KKP och Kuomintang under 30-talet samt den ryska och amerikanska imperialismens samförstånd för att förhindra den kinesiska revolutionen.

Denna den borgerliga frigörelsens begränsningar, som redan Marx analyserat, har ytterligare förstärkts av den kapitalistiska regimens ålderdomssvaghet: politiska, sociala och internationella begränsningar, som endast proletariatet är i stånd att övervinna genom sin internationella klasskamp.

Vår studie av det självständiga Kinas ekonomiska och politiska kriser, från den accelererande kollektiviseringen, det "stora språnget framåt", den rysk-kinesiska brytningen och ända till "kulturrevolutionen", förklarar dem med en marxistisk analys och kritik, som är befriad från inskränkta bekymmer för den nationella kapitalismens öde eller, ännu värre, påverkan från den kinesiska national-socialistiska ideologin. Genom det faktum att alla de politiska betingelserna för det borgerliga oberoendet har förverkligats, ger Kina det mest slående beviset på hur världsimperialismen ställer upp hinder mot skapandet av nya drivande kapitalistiska centra.

Efter att förgäves ha hoppats på "hjälpen" från Förenta Staterna och sedan från Ryssland, tvangs Kina utstå, acceptera och sedan teoretisera sin egen isolering, en isolering som utgör en krisfaktor för dess ekonomi och en jämviktsfaktor för den från Indien till Japan upprättade imperialistiska ordningen. Efter att den kinesiska staten på så sätt berövats de utvecklade kapitalistiska ländernas hela materiella "kultur", har den ännu tydliga-

re avslöjat sin klasskaraktär genom att inte ställa upp parollerna för den internationella proletära revolutionen mot den borgerliga världen, utan att i stället slå in på den dåraktiga kursen mot det "ekonomiska oberoendet", den efterblivne bondens och den exploaterade arbetarens magra "kultur".

Det borgerliga Kinas öde bekräftar vår dubbla förutsägelse: av den imperialistiska freden skall man varken vänta sig "framsteg" eller nationernas "harmoniska utveckling"; när en stat försöker frigöra sig från världsmarknadens oförsonliga lagar, kan inte ens den mäktigaste av dem annat än påtvinga de massor den kontrollerar stränga plikter och skärpa alla motsättningar "inom folket". Dessa ståndpunkter har illustrerats i samband med brytningen Peking-Moskva (se "Kina skall bli sin egen dräng", PROGRAMME COMMUNISTE, nr 26) och i den ekonomiska och teoretiska studien, "Den sociala rörelsen i Kina". Ovanstående teman kommer att tas upp igen så snart vi kan komplettera vår dokumentering av den kinesiska kapitalismens "långa marsch" med officiell källstatistik.

+ + +

Den rysk-kinesiska konflikten, som härrör från den kapitalistiska ackumulationens svårigheter i Kina, har analyserats i ett perspektiv, som inte gör något medgivande, varken åt lokala omständigheter eller åt förmenta teoretiska olikheter. Vi har från början förklarat, att det inte rörde sig om ett enkelt familjegräl för att besluta om man skulle lämna kvar Stalins kadaver i mausoléet på Röda Torget eller kasta det i historiens soptunna. Konflikten framträdde som djup och varaktig, då den återspeglade det dubbla trycket från världsmarknaden och från de olika nationella intressena i det så kallade "socialistiska blocket". Vi har visat, att alla ekonomiska reformer såväl inom Ryssland som i förhållandena mellan de "socialistiska" länderna, med nödvändighet skulle leda till Kinas isolering och från 1956 framtvinga den nuvarande politikens grundvalar (se "Den sociala rörelsen i Kina", del VII, PROGRAMME COMMUNISTE, nr 37). Den rysk-kinesiska brytningen framträder alltså som ett särskilt fall (och ett särskilt klart sådant) av det "socialistiska systemets" bankrutt, som vårt parti förutsett sedan slutet av det andra världskriget. Den utgör den bästa dementin på den stalinistiska propagandan, som gjorde anspråk på att ha skapat ett internationellt ekonomiskt system, oberoende av den kapitalistiska marknaden, och som framställde den "lika" och "ömsesidigt fördelaktiga" handeln med det nya blockets länder som enda frigörelsemöjlighet för de underutvecklade länderna.

Den rysk-kinesiska brytningen vänder ett nytt blad i den internationella kontrarevolutionens historia, något som började framträda i Berlin, Poznan och Budapest. Våra "Teser om den kinesiska frågan" (från PROGRAMME COMMUNISTE 1964, infört i KOMMUNISTISKE PROGRAM, nr 2) sammanfattar och värderar resultaten av denna historiska erfarenhet från Österns revolutioner, som försågs med munkorg av stalinismen.

Enligt vår uppfattning av världsekonomin och världspolitikens molekyllära processer innefattas den kinesiska "kulturrevolutionens" episoder i en mycket snäv ram. Inom denna kommer Pekings ledare inte att lyckas framkalla det proletära gensvar, som stalinismen med orätt lyckats bevara från Oktoobers stora seger. Många artiklar i vår press har redan framställt den kinesiska "kulturrevolutionen" som det teoretiska och praktiska uttrycket för "socialismen i ett enda land"; andra har ägnats åt rörelser som utanför Kina åberopar sig på maoismen. Vi kommer alltså närmast att publicera en serie artiklar om Kina, som kommer att resumera det väsentliga i våra ståndpunkter.

KOMMUNENS LÆRE (V. I. LENIN)

Efter statskuppet, som markerede afslutningen på revolutionen i 1848, faldt Frankrig under det napoleon'ske regimes åg for en periode af 18 år. Dette regime pådrog landet ikke blot økonomisk ruin, men national ydmygelse. I opstanden mod det gamle regime foretog proletariatet to ting - den ene national og den anden af klassemæssig karkater; frigørelsen af Frankrig fra tysk invasion, og den socialistiske frigørelse af arbejderne fra kapitalismen. Denne forening af to opgaver udgør et særegent træk ved Kommunen.

Borgerskabet havde dannet en "national forsvarsregering", og proletariatet måtte kæmpe for national uafhængighed under dens ledelse. I Virkeligheden var den regering for "nationalt forræderi", hvis mission det var at bekæmpe Paris' proletariat. Men proletariatet, blindet af patriotiske illusioner, opfattede ikke dette. Den patriotiske ide havde sin oprindelse i det 18. århundredes Store Revolution; den fik sine rødder hos Kommunens socialister til at vakle; og Blanqui, der uden tvivl var revolutionær og en brændende tilhænger af socialisme, kunne f.eks. ikke finde nogen bedre tittel til sin avis end det borgerlige udråb: "Landet er i fare!".

De franske socialisters fatale fejl bestod i at kombinere modstridende opgaver - nemlig patriotisme og socialisme. I Internationalens Manifest - udgivet i september 1870 - havde Marx advaret det franske proletariat mod at lade sig vildlede af en falsk national ide; der var sket store forandringer siden Den Store Revolution, klassemodsætningerne var blevet skærpet, og medens kampen mod hele den europæiske reaktion på den tid havde forenet hele den revolutionære nation, så kunne proletariatet ikke længere kombinere sine egne interesser med andre klassers, som var fjendtlige over for det; lad bourgeoisiet bære ansvaret for den nationale ydmygelse - proletariatets opgave var at kæmpe for den socialistiske frigørelse af arbejdet fra bourgeoisiets åg.

Og i sandhed, den sande bourgeois-"patriotisme" var ikke længe om at afsløre sig selv. Efter at have sluttet en skændig fred med preusserne, skred Versailles-regeringen til sin umiddelbare opgave - den startede et angreb for at vrestе de våben, som forfærdede den, ud af hænderne på pariser-proletariatet. Arbejderne svarede med at proklamere Kommunen samt borgerkrig.

Skønt det socialistiske proletariat var splittet op i adskillige sektorer, var Kommunen et glimrende eksempel på den enstemmighed, hvormed proletariatet var i stand til at fuldende de demokratiske opgaver, som borgerskabet kun kunne proklamere. Proletariatet, som havde grebet magten, udførte demokratiseringen af det sociale system, afskaffede bureaukratiet, og satte alle officielle poster på valg; uden nogen særligt kompleks lovgivning, på en simpel, ligefrem måde.

Men to fejltagelser ødelagde frugterne af den strålende sejr. Proletariatet stoppede på halvvejen: i stedet for at gå igang med at "ekspropriere ekspropriatorerne", lod det sig lede på afveje af drømme om etablering af en højere retfærdighed i landet, forenet i en fælles national opgave; institutioner som f.eks. bankerne blev ikke overtaget, og proudhonistiske teorier om "lige bytte" osv. var stadig fremherskende blandt socialister. Den anden fejltagelse var overdreven højmodighed fra proletariatets side: i stedet for at tilintetgøre sine modstandere søgte det at øve moralsk indflydelse på dem; det undervurderede betydningen af direkte militære operationer i borgerkrig, og i stedet for at starte en resolut offensiv mod Versailles, hvilket ville have kronet dets sejr i Paris, tøvede det, og gav Versailles-regeringen tid til at samle de mørke kræfter, og forberede den blodige uge i maj.

Men trods alle dens fejltagelser var Kommunen et superbt eksempel på det 19. århundredes store proletariske bevægelse. Marx tillagde Kommunens historiske betydning stor værdi - hvis arbejderne, under det forræderiske forsøg fra Versailles-slængets side på at gribe pariserproletariatets våben, havde ladet sig afvæbne uden kamp, så ville den katastrofale demoraliserings-effekt, som denne svaghed ville have forårsaget i den proletariske bevægelse, have været langt, langt større end de tab, som arbejderklassen led i kampen for at forsvare sine våben. Kommunens ofre - tunge som de var - opvejes af dens betydning for proletariatets generelle kamp: den bragte den socialistiske bevægelse i hele Europa i skred, den demonstrerede borgerkrigens styrke, den fordrev patriotiske illusioner, og tilintetgjorde den naive tro på nogen som helst bestræbelser fra bourgeoisiets side på at nå fælles nationale mål. Kommunen lærte det europæiske proletariat konkret at opstille den socialistiske revolutions opgaver.

Den lære, proletariatet har uddraget, vil ikke blive glemt. Arbejderklassen vil gøre brug af den, sådan som den har gjort det allerede under december-oprøret i Rusland.

Den periode, som gik forud for den russiske revolution, og forberedte den, har en vis lighed med perioden under Napoleons åg i Frankrig. Ligeledes i Rusland har den autokratiske klike pådraget landet økonomisk ruin og national ydmygelse. Men revolutionens udbrud blev holdt tilbage i lang tid, da den sociale udvikling endnu ikke havde skabt betingelserne for en massebevægelse, og de isolerede aktioner mod regeringen i den prærevolutionære periode - desuagtet alt det fremviste mod - blev brudt af massernes apati. Kun socialdemokraterne førte ved ihærdigt og systematisk arbejde masserne frem til de højere kampformers plan - masseaktioner og væbnet borgerkrig.

Socialdemokraterne var i stand til at splintre de "fælles nationale" og "patriotiske" vildfarelser hos det unge proletariat, og senere, da Manifestet af 17. okt. var blevet aftvunget zaren, som følge af deres direkte intervention, begyndte proletariatet en energisk forberedelse til den næste, uundgåelige fase af revolutionen - den væbnede opstand. Efter at have skilt sig af med "fælles nationale" illusioner, koncentrerede det klassekræfterne i sine egne masseorganisationer - Sovjetterne af arbejder- og soldaterdeputerede osv. Og på trods af alle forskellene i mål og opgaver for den russiske revolution, sammenlignet med den franske revolution af 1871, måtte det russiske proletariat ty til den samme kampform, som den, der først blev anvendt af Pariserkommunen - borgerkrig. Med Kommunens lære i erindring forstod det, at proletariatet ikke skulle ignorere fredelige kampmidler - de tjener dets almindelige, dag-til-daginteresser, de er nødvendige i perioder til forberedelse af revolutionen - men det må aldrig glemme, at under visse betingelser antager klassekampen form af væbnet konflikt og borgerkrig; der er tidspunkter, hvor proletariatets interesser kalder på skånselsløs udryddelse af dets fjender i åbne væbnede sammenstød. Dette blev først demonstreret af det franske proletariat i Kommunen, og strålende bekræftet af det russiske proletariat i december-oprøret.

Skønt disse arbejderklassens storslåede oprør blev knust, vil der komme et nyt oprør, over for hvilket proletariatets fjenders kræfter vil vise sig ineffektive, og hvorfra proletariatet vil fremstå fuldstændigt sejrrigt.

(Zagranichnaya Gazeta, nr. 2, 23. marts 1908.)

ORGANISK CENTRALISME IV (sidste) del

TILLÆGSTESER OM DET KOMMUNISTISKE VERDENSPARTIS HISTORISKE OPGAVER, AKTION OG STRUKTUR.

Forelagt ved partiets generalforsamling i Milano d. 2.-3. april 1966.

(MILANOTESER)

1. Napoliteserne fastslår kontinuiteten i de standpunkter, som gennem mere end et halvt århundrede har udgjort Det Kommunistiske Venstres arv. Forståelsen af vore teser, og den naturlige og spontane anvendelse af dem kan aldrig hidrøre fra en rådførelse med samlinger af regler eller love. Ligeledes har vi altid tilstræbt og endeligt tilegnet os følgende praksis: vore teser er ikke sikret og skal aldrig sikres ved en numerisk rådførelse med forsamlinger, eller - hvad der er endnu værre - med dømmende udvalg eller komiteer, der skulle kunne løse problemer hos de mindre oplyste medlemmer. Det arbejde, vi udfører for at nå disse vanskelige resultater, kan ikke lykkes, med mindre der gøres brug af det udstrakte historiske materiale, som tilvejebringes af de levende erfaringer fra den revolutionære bevægelses langvarige faser, og som vi gennem en ihærdig kollektiv indsats har forberedt og udbredt både før og efter tesernes udgivelse.

2. Den nuværende, numerisk set lille bevægelse indser fuldtud, at den mørke historiske fase, som er gennemlevet, og som vi idag er skilt fra ved et stort historisk tidsrum, i høj grad vanskeliggør arbejdet med at drage nytte af erfaringerne fra de store kampe, og ikke alene fra de mægtige sejre, men ligeså vel fra de blodige nederlag og uglorværdige tilbageslag. Ifølge vor retnings korrekte og uforvanskede standpunkter begrænses støbningen af det kommunistiske program ikke til doktrinar nøjagtighed og dybtgående historisk kritik, men den har et livsnødvendigt behov for sammenkædning med de oprørske masser i de perioder, hvor de uimodståelige betingelser tvinger dem ud i kampen. Denne dialektiske sammenkædning er særlig vanskelig idag, hvor massernes energi er dæmpet ned eller slukket af den senile kapitalismes slæpekrise og de opportunistiske retningers stadigt voksende, skændige virke. Trods partiets ringe størrelse er det klart for os, at vi forbereder det sande, og på een gang sunde og effektive parti til den historiske periode, hvor de eksisterende samfundsmæssige forholds skændsler vil få de oprørske masser til at vende tilbage som historiens avantgarde. Under dette begyndende vil de endnu engang kunne lide nederlag, hvis de unddrages det parti, som er sejt og stærkt, men ikke opustet, og som er revolutionens uundværlige organ. Den nuværende periodes hyppigt smertefulde modsætninger må overvindes ved at drage den dialektiske lære af fortidens bitre skuffelser, og ved modigt at angive de farer, Det Kommunistiske Venstre i tide bemærkede og anklagede - alle de lumske forræderiske former, som den truende opportunistiske betændelse har iklædt sig fra gang til gang.

3. Med dette mål for øje vil endnu større uddybelse blive nået i arbejdet med den kritiske fremlæggelse af fortidens kampe, og det revolutionære marxistiske Venstres gentagne reaktioner på de historiske bølger af afvigelse og vildfarelse, som i over et århundrede har stillet sig i vejen for den proletariske revolution. Der kan således drages lære af de faser, hvor betingelserne for et voldsomt klasseopgør var tilstede, men hvor den revolutionære teori og strategis faktorer svigtede; og især af gennemgangen af de begivenheder, som hærgede III Internationale netop da det afgørende punkt syntes tilbagelagt for altid, samt af de kritiske standpunkter, Det Kommunistiske Venstre indtog for at afværge den fremherskende fare og det sammenbrud, som des-

varre fulgte. Denne lære kan og må ikke være opskriften på en fremtidig succes, men må derimod bestå af alvorlige påmindelser til støtte for vort forsvar over for de farer og svagheder, som udgjordes af de opportunistiske baghold og fælder, hvori historien så ofte har ladet de styrker falde, som syntes bestemt for den revolutionære fremmarch' sag.

4. De kortfattede punkter, som her følger, skal ikke opfattes som direkte henvisninger til fejltagelser eller vanskeligheder, der kan true det nuværende arbejde, men vil udgøre et yderligere bidrag til videregivelse af de forgangne generationers erfaringer. Grundlaget for denne arv stammer fra en fase, hvor genrejsningen af den korrekte doktrin allerede havde nået et stort omfang (proletarisk diktatur i Rusland; Lenins og hans kammeraters virke på det teoretiske område; grundlæggelse af III Internationale på det praktiske område). I den øvrige verden - ligesom i Italien - var de kommunistiske partiers revolutionære kamp ligeledes i fuld gang med bred deltagelse fra massernes side. - Hine resultater fremtræder idag for de historiske fasers vedkommende efter en betydelig "tidsmæssig forskydning", men den korrekte anvendelse af dem forbliver altid en livsnødvendig betingelse, såvel idag som i den uundgåeligt revolutionære fremtid, der vil være mere gunstig og frugtbar end nu.

5. Et grundlæggende kendetegn ved det fænomen, som Lenin i overensstemmelse med Marx' og Engels' udtryk stemplede som opportunisme, er, at en kortere, bekvemmere og mindre besværlig vej foretrækkes fremfor den længere, vanskeligere og hårdere. Men kun ved at følge den korrekte vej kan bekræftelsen på vort program, vore principper, og dermed på vore største mål falde sammen med den øjeblikkelige virkeligheds praktiske og direkte aktionsforløb. Lenin havde ret, når han hævdede, at det taktiske forslag om at give afkald på den parlamentariske valgaktion dengang og for fremtiden (dvs. fra og med krigens afslutning) ikke skulle underbygges med det argument, at den kommunistiske revolutionære aktion i parlamentet var umådelig vanskelig; thi vanskeligere var givetvis den væbnede opstand, og den efterfølgende langvarige kontrol med den sammensatte økonomiske forandring af den sociale verden, der var fravristet kapitalismen med magt. Vort standpunkt gik ud på, at det var alt for åbenbart, at forkærligheden for den demokratiske metodes anvendelse hidrørte fra tendensen til at foretrække den legale aktions bekvemme ritualer fremfor den illegales tragiske bitterhed, og at en sådan praksis ikke kunne undgå at føre hele bevægelsen tilbage til den skabnesvangre socialdemokratiske fejl, som vi netop med stort besvær var kommet ud af. Ligesom Lenin vidste vi, at fordømmelsen af opportunismen ikke er af moralsk karakter, men at den må fremsættes, fordi den har sin årsag i, at småborgerlige mellemlags standpunkter vinder indflydelse i de proletariske rækker (sammenlign med hvad Marx og Engels fastslog for Englands vedkommende i det nittende århundrede), og fordi disse standpunkter mere eller mindre bevidst har deres udgangspunkt i den herskende klasses ideologi, dvs. i borgerskabets sociale interesser. Lenins kraftige og højmodige standpunkt om, at den parlamentariske aktion skulle bidrage til den voldelige tilintetgørelse af det borgerlige system og dets demokratiske skal, som skulle erstattes med klassesdiktaturet, måtte - hvad vi var vidner til - bevirke at de proletariske deputerede blev underlagt de småborgerlige svagheders værste tilskyndelser, hvilket udmundede i fornægtelsen af kommunismen, og i forræderiet - endog i form af overgang til fjendens rækker ved bestikkelse.

Denne bekræftelse som vi har opnået over en udstrakt historisk periode (også selvom en så bred generalisering ikke netop kan synes indeholdt i Lenins lære, da både han og vi var historiens elever), fører os til påmindelsen om, at partiet må undgå enhver beslutning eller valg, der er dikteret af ønsket om at opnå gode resultater gen-

nem mindre arbejde og færre ofre. En sådan tilskyndelse kan synes uskyldig, men den er udtryk for småborgerens dovne sjæl og er en følge af påvirkningerne fra den grundlæggende kapitalistiske norm, om at opnå størst profit ved mindst mulige udgifter.

6. Et andet regelmæssigt og konstant træk ved det opportunistiske fænomen, sådan som det opstod i II Internationale, og sådan som det idag triumferer, efter III Internationales langt alvorligere sammenbrud, går ud på at parre den største udartning af partiets principper med en pralende beundring for de klassiske tekster, for de store mestres og ledeses diktat og værk. Et fast karaktertræk ved småborgerens hykleri er det servile knæfald for den sejrriige førers magt, for berømte forfatters store værker, for den strålende oratoriske veltalenhed. Men ved den praktiske anvendelse forfalder han straks til den mest foragtelige og selvmodsigende udartning. Derfor er et sæt teser intet værd, når de, som modtager dem, med en entusiasme af litterær karakter, siden hen i den praktiske aktion ikke formår at fatte deres rette indhold, og at respektere dette indhold. Omvendt vil enhver overtrædelse derimod blive maskeret gennem den mest opblæste, men udelukkende platoniske tilslutning til den teoretiske tekst.

7. En anden lære, der hviler på episoder i III Internationales livsforløb (som i vor dokumentation gentagne gange er blevet bragt i erindring ud fra Det Kommunistiske Venstres samtidige anklager og advarsler), drejer sig om den ørkesløse "ideologiske terror"; - Dette var en elendig metode, og den blev sat istedet for den naturlige proces i forholdet mellem vor doktrins udvikling og dens direkte forbindelse til den sociale virkeligheds voldsomme opgør; den gik ud på, at elementer, hvis genstridighed og vildfarelse enten skyldtes årsager stærkere end menneskene og partiet eller hidrørte fra en ufuldstændig udvikling af partiets liv, blev påtvunget en række grundsætninger; og dette selvom det drejede sig om kammerater, der havde været udtryk for, og ledere af vor aktion under opgør af stor politisk betydning. Det blev skik, at sådanne elementer blev påtvunget (for det meste ved at sætte dem overfor valget mellem bestandig fratagelse eller ny tildelelse af vigtige stillinger indenfor organisationens maskineri) en offentlig tilståelse af deres fejl: således efterabede man den fideistiske og pietistiske metode med bod og anger. Ad denne filisteragtige vej - der virkelig er den borgerlige moral værdig - er aldrig noget partimedlem blevet bedre, ej heller har den været til nogen hjælp overfor truslen om partiets forfald. I det revolutionære parti, der i fuld fart er på vej mod sejren, adlydes der totalt og spontant, men ikke blindt og påtvunget, og den centrale disciplin - som angivet i de teser, hvorpå den støtter sig - hidrører fra den perfekte harmoni mellem centrums og basis' funktion og aktion. Denne disciplin kan ikke erstattes af bureaukratiske indgreb af antimarxistisk, voluntaristisk karakter.

Dette punkts betydning for den rette forståelse af den organiske centralisme, træder frem i den frygtelige erindring om de bekendelser, som store revolutionære ledere måtte nedværdige sig til, for siden hen at blive dræbt under Stalins udrensninger. Betydningen understreges ligeledes af den unyttige selvkritik, som de gamle bolsjevikker blev påtvunget, idet de ellers ville blive udelukket af partiet, og tilsvinet som værende i fjendens sold; - disse forbryderiske og absurde bagvaskelser er aldrig blevet godtgjort gennem "rehabiliteringernes" ligeså bigotte og borgerlige metode. Det stadigt voksende brug af sådanne metoder angiver blot det ulyksalige triumftog, den sidste opportunistiske bølge har gennemført.

8. For at kunne udføre en organisk aktion, og opnå kollektiv funktion, der overvinder enhver individualisme, må partiet fordele sine medlemmer på tværs af de forskellige funktioner og aktiviteter, der udgør

dets liv. At kammeraternes hverv skifter, er en naturlig sag, der ikke kan bestemmes af regler, der svarer til de borgerlige bureaukrati-ers karrierer. I partiet er der ingen konkurrence for at opnå strålen-de eller synlige poster. I stedet må man satse på - på organisk vis - at nå det, som netop ikke er en efterabning af den borgerlige arbejds-delning, men derimod den sammensatte og bestemte parti-organismes na-turlige tilpasning til parti-organets funktion.

Vi ved aldeles vel, at den historiske dialektik tvinger enhver kampor-ganisme til at fuldstændiggøre sine angrebsmidler gennem anvendelse af samme teknik som fjenden. Heraf kan man udlede, at i den væbnede kampfase vil kommunisterne have en militær opstilling med præcise hie-rarkiske opdelinger, der hviler på entydighed og enhed, og som skal sikre det bedste udfald for den fælles aktion. Denne sandhed skal ik-ke unyttigt efterlignes i enhver, også ikke-kampmæssig partiaktivitet. Udførelsen af de militære operationer skal - ligesom ledelsen - være entydig, men denne lære fra det borgerlige bureaukrati må ikke få os til at glemme de veje, ad hvilke korrupsionen og udartningen udvikler sig, også når det passes ind i arbejderforbundenes rækker. Partiets organiske sammensætning kræver absolut ikke, at enhver kammerat op-fatter en anden kammerat som personificeringen af partiet som form og dermed som en udpeget videregiver af anvisninger, der kommer oppefra. Denne videregivelse blandt de molekyler, der danner partiorganismen, har altid samtidig en dobbelt retning; og enhver enheds dynamik inte-greres i helhedens historiske dynamik. At gøre misbrug af organisa-tionsformen uden nogen livsnødvendig årsag har altid været, og vil altid være en mistænkelig dumhed og fare.

9. Kapitalismens historiske produktionsmåde - med dens myte om den private ejendom som en menneskeret, der mystificerer og maskerer en lille classes monopol - har haft behov for at angive knudepunkterne i sine strukturer, og etapperne i sin fortidige udvikling og nuværen-de tilbagegang med store, berømte navne. I borgerskabets langvarige tidsperiode, hvis mørke historie tynger os oprørere som et åg, var det i begyndelsen det dygtigste og stærkeste menneske, der nåede den største berømmelse, og tenderede mod de største magtstillinger; - i-dag, hvor den småborgerlige filistrøse ideologi hersker, er det må-ske de svageste og mest fejge, der opnår betydning gennem den svin-ske reklamemetode.

Vort partis nuværende anstrengelser går - under udførelsen af dets vanskelige opgave - ud på for bestandig at befri sig for den forræ-deriske tilskyndelse, der synes at strømme fra berømte mænd, samt for den foragtelige metode, at opbygge en dum berømmelse og reklame for andre personnavne i den tro, dermed at kunne opnå partiets for-mål og sejre. I ingen af partiets dele må der mangle beslutsomhed og mod til at kæmpe for et sådant resultat, der er en sand virkeliggø-relse af den historiske linje, og af det fremtidige samfund.

ARBETARNA I POLEN HAR JUST ERINRAT OM ATT

KLASSKAMPEN LEDER TILL PROLETARIATETS DIKTATUR

I kamp mot borgarklassens hycklande lögner, enligt vilka arbetarklassens levnadsvillkor kan förbättras tack vare demokratins framsteg, har den revolutionära kommunismen, med Marx och Lenin, alltid hävdade att proletariatet blott kan frigöra sig genom att tillintetgöra den borgerliga staten och upprätta sin egen diktatur för att tillintetgöra de sociala förhållanden som är orsaken till dess exploatering, till arbetslösheten, till kriserna och krigen, dvs. marknaden, kapitalet, lönen, profiten; och då en gång för alla dessa förhållanden förstörs, kommer klasserna att försvinna och med dem nödvändigheten av staten, vilken aldrig har varit något annat än en knölpåk i händerna på den härskande klassen.

Historiens mest fruktansvärda kontrarevolution har varit nödvändig för att dagens falska "kommunister", vilka inte längre har något att göra med den ärorika Oktobertraditionen, skall kunna inbilla det slagna, mörbultade och vanmäktigt utlämnade proletariatet att dess frigörelse var förenlig med upprätthållandet av marknaden, kapitalet och lönen, och med demokratin, något som följaktligen visar att de är borgarklassens hantlangare bland arbetarna. I det ögonblick då Kapitalet på nytt framkallar arbetarklassens resning mot sig fördubblar dessa officiella "kommunister" sina ansträngningar för att övertyga den dels att socialismen kan upprättas fredligt, parlamentariskt, tillsammans med alla vänsterpartierna (det är den "långt framskridna demokratin som öppnar vägen till socialismen"), och dels att proletariatet idag inte längre behöver frukta att den internationella revolutionen, som i Oktoberryssland, framkallar inbördeskriget, ty imperialismen skulle förlamas av det förmenta "socialistblockets" styrka. Likaså har man inte underlåtit att nyligen framställa exemplet Chile som "kungsvägen" till revolutionen. Sammanfattningsvis: det finns inte längre behov av vapen för att gripa makten, inte längre behov av diktaturen för att försvara den: arbetarklassens frigörelse skulle inte längre vara en fråga om styrka, utan en simpel valtaktisk fråga.

Den strålande proletära kampen i Polen kommer att medföra en smärtsam vederläggning av denna oklara vision, som inte är något annat än ett politiskt schackrande inbillningsfoster som avleder proletariatets klasskamp från sina verkliga mål. Upploppen i Polen kommer i själva verket att än en gång bevisa, och denna gång med den största tydlighet, att arbetarnas kamp framkallas av de lagbundna tendenserna i den ekonomi, som grundas på marknaden och lönearbetet (om de så kallas "socialistiska") och kapitalet (om det så är statskapital) och att denna kamp kommer att bestå så länge dessa förhållanden inte förstörts. Den polska staten har dessutom givit det enda svar som Kapitalets stat kan ge då arbetarnas kamp överskrider den borgerliga lagens ram (även om den kallas "socialistisk"): kulspruteeld! Det är just därför som proletariatets frigörelse kräver tillintetgörandet av den borgerliga staten med dess byråkratiska, polisiära, militära och parlamentariska följe.

Det är uppenbart, att revolutionen inte alls skulle behövas om socialismen inte var något annat än den demokratiska nationaliseringen, såsom fallet var i efterkrigstidens Polen där "socialismen" upprättades med en regeringskoalition. Men om det, som marxismen bekräftar, gäller att krossa Kapitalets stat för att upprätta den proletära diktaturen, den enda som är i stånd att tillintetgöra de kapitalistiska produktionsförhållandena, då är "vägarna" till socialismen varken fredliga, demokratiska eller parlamentariska!

Den andra stöttepelaren för den "långt framskridna demokratin" är existensen av "det socialistiska blocket", styrt av Ryssland, "revolutionens ledstjärna": det har också fullständigt rasat samman genom de nyligen inträffade händelserna. Det skulle, påstås det, utvidgas och stärkas; men det är uppdelat i flera fientliga läger. Med den "socialistiska modellens" överlägsenhet skulle det kunna tävla med västblocket; men öppnandet av den östeuropeiska marknaden visade skrävlet i ett sådant påstående. I stället för att framgångsrikt konkurrera med västblocket, har det "socialistiska blocket" slagits ut då det ju tvingats öppna sina gränser för västvärldens varor och kapital. Hur skulle Ryssland kunna förlama imperialismen, då dess intervention i Tjeckoslovakien visar -- om det skulle ha behövts ytterligare bevis -- att Ryssland själv är en imperialistisk stat! Hur skulle "det socialistiska blocket" kunna bistå den proletära kampen i Väster då man med den största hänsynslöshet undertrycker den i sina egna länder, vilket Polen-händelserna visar!

Alla de färskaste händelserna bekräftar den revolutionära lärdom som sedan lång tid tillbaka är kommunismens: proletariatet har ett oundgängligt behov av den väpnade diktaturen för att försvara sin revolution och för att föra den till seger i internationell omfattning; proletariatets diktatur är en betingelse för att tillintetgöra de borgerliga produktionsförhållandena.

Hu då perioden med borgerligt välstånd avslutas och då de första tecknen på den långsamt mognande krisen framkallar återupptagandet av de proletära kamperna, när de i Argentina svarar på de i Skandinavien, de i Nordamerika på de i det gamla dekadenta Europa, ger proletariatet i Polen sitt betydelsefulla bidrag till arbetarklassens internationella kamp. Detta bekräftar det faktum att denna kamp inte är nationell, utan världsomfattande, att den inte i all evighet kan stängas in i de falska alternativen: "socialist"-läger eller kapitalistläger, demokrati eller fascism, utan att den nödvändigtvis kommer att innebära angreppet på Kapitalets stat vilken form den än har: demokratisk, fascistisk eller så kallad socialistisk.

(från vårt fackliga organ SYNDICAT DE CLASSE, nr 18, 1971.)

DEN KAPITALISTISKE REPRODUKTIONS-PROCES

Marx til Engels i Manchester, London, d. 6. juli 1863.

...Hvis det er muligt for dig i denne hede, kig så lidt omhyggeligt på det vedlagte ØKONOMISKE SKEMA, som jeg sætter i stedet for Quesnay's skema(1), og oplys mig om enhver indvending, du måtte have. Det omfatter hele reproduktions-processen.

Du ved, at ifølge ADAM SMITH er den "NATURLIGE" eller "NØDVENDIGE PRIS" sammensat af lønninger, profit (rente), jordrente - og opløses således fuldstændigt i MERVÆRDI. Dette nonsens blev overtaget af Ricardo, skønt han udelukker jordrente, som blot værende tilfældig, fra begrebs-fortegnelsen. Næsten ALLE økonomer har accepteret dette fra Smith, og de, som bekæmper det, begår andre tåbeligheder.

Smith er selv klar over absurditeten i at opløse det TOTALE PRODUKT I MERVÆRDI ALENE (merværdi, som kan forbruges på et år), når det gælder samfundet, medens han i HVER SEPARAT produktionsgren opløser pris i KAPITAL (råmaterialer, maskineri, osv.) og MERVÆRDI (lønninger, profit, jordrente). Ifølge dette måtte samfundet starte forfra, UDEN KAPITAL, hvert år.

Se, hvad angår mit skema - der vil komme til at udgøre en OVERSIGT i et af de sidste kapitler i min bog - så er følgende oplysninger nødvendige for at forstå det.

1) Tallene er immaterielle - repræsenterer millioner.

2) Under FORBRUGSMIDLER må ALT det inkluderes, som årligt indgår i FORBRUGSPONDET (eller som kunne indgå i forbrugsfondet UDEN AKKUMULATION).

I klasse I (forbrugsmidler) består HELE PRODUKTET (700) af FORBRUGSMIDLER, der ifølge deres natur IKKE indgår i KONSTANT KAPITAL (råmaterialer og maskineri, bygninger osv.). Ligeledes består HELE PRODUKTET i klasse II af varer, som udgør KONSTANT KAPITAL, dvs., som indgår i reproduktions-processen igen som råmateriale og maskineri.

3) OPADGÅENDE linjer er PUNKTEREDE, NEDADGÅENDE linjer er FULDT OPTRUKNE.

4) KONSTANT KAPITAL er den del af kapitalen, som består af råmaterialer og maskineri. VARIABEL KAPITAL er den del, som byttes ud mod arbejde.

5) I landbruget eksempelvis, udgør een del af det samme produkt (ex. hvede) forbrugsmidler, en anden del (ex. hvede) indgår i sin naturlige form (ex. som SÆDEKORN) igen i reproduktionen som råmateriale. Men det gør ingen forskel. Thi sådanne produktionsgrene figurerer i den ene egenskab i klasse II, og i den anden i klasse I.

6) Hele sagen drejer sig derfor om følgende:

KATEGORI I. FORBRUGSMIDLER.

Arbejdsmaterialer og maskineri (dvs., den del af MASKINERIET, der er indeholdt i det årlige produkt som AFSKRIVNING; den del af maskineri m.m., som ikke er opbrugt, forekommer overhovedet IKKE i skemaet) svarer til - lad os sige - 400£. Den variable kapital, som byttes ud mod arbejde er = 100, og reproduceres som 300, hvoraf 100 erstatter lønningerne i produktet, og 200 repræsenterer merværdien (UBETALT MERARBEJDE). Produktet er = 700, hvoraf 400 repræsenterer den konstante kapitalens værdi; alle disse 400 indgår imidlertid i produktet, og må derfor erstattes.

I dette forhold mellem variabel kapital og merværdi er det forudsat, at arbejderen arbejder een tredjedel af arbejdsdagen for sig selv, og to tredjedele for sine naturlige overordnede.

100 (variabel kapital) udbetales derfor i penge som løn, som angivet ved den punkterede linje; med disse 100 (angivet ved den nedadgående linje) køber arbejderen denne classes PRODUKT, dvs. forbrugsmidler for 100. Således flyder pengene tilbage igen til kapitalist-klasse I.

Merværdien på de 200 er i sin generelle form = profit, der imidlertid er splittet op i INDUSTRIEL (incl. handels-) PROFIT, i RENTE - som kapitalisten betaler i penge, og i JORDRENTE - som han også betaler i penge. De penge, som på denne måde er udbetalt som industriel profit, rente og jordrente, flyder tilbage igen (angivet ved de nedadgående linjer), fordi det hele anvendes på produktet fra klasse I. Således flyder alle de penge, som industrikapitalisten i klasse I har lagt ud, tilbage til ham igen, idet 300 af produktet på de 700 er forbrugt af arbejderne, entreprenørerne, finansfolkene og godsejerne. Tilbage bliver der i klasse I et OVERSKUD på 400 af produktet (i forbrugsmidler), og et underskud på 400 i den konstante kapital.

KATEGORI II. MASKINERI OG RÅMATERIALER.

Eftersom DENNE KATEGORIS TOTALE PRODUKT (ikke blot den del af produktet, som erstatter den konstante kapital, men også den, som repræsenterer det der svarer til lønninger og merværdi) består af RÅMATERIALER og MASKINERI, kan merværdien fra denne kategori ikke realiseres i dens eget produkt, men kun i produktet fra kategori I. Men da vi jo udelader akkumulation, så kan kategori I kun købe den størrelse, som kræves til erstatning for dens konstante kapital, fra kategori II, medens kategori II kun kan bruge den del af sit produkt, der repræsenterer lønninger og merværdi (REVENUE), på produktet fra kategori I. Arbejderne fra kategori II bruger derfor deres penge = $133 \frac{1}{3}$ på produktet fra kategori I. Det samme finder sted med merværdien fra kategori II, der - som det var tilfældet med kategori I - er splittet op i industriel profit, rente og jordrente. Derfor flyder der fra kategori II 400 i penge til industrikapitalisterne i kategori I, som til gengæld ekspederer det tiloversblevne af deres produkt = 400 til førstnævnte.

Med disse 400 i penge køber klasse I den nødvendige erstatning for sin konstante kapital = 400 hos kategori II, hvortil de penge, som af industrikapitalisterne selv, finansfolkene og godsejerne er givet ud til lønninger og forbrug, således flyder tilbage igen. Der tilbagestår derfor til kategori II $533 \frac{1}{3}$ af dens totale produkt, hvormed den erstatter sin egen opbrugte konstante kapital.

Bevægelsen - dels inden for kategori I, dels mellem kategori I og II - viser på een gang, hvorledes de penge, med hvilke disse betaler nye lønninger, rente og jordrente, flyder tilbage til de respektive industrikapitalister af begge kategorier.

KATEGORI III repræsenterer hele reproduktions-processen.

Det totale produkt fra kategori II fremtræder her som hele samfundets konstante kapital, og det totale produkt fra kategori I som den del af produktet, der erstatter den variable kapital (lønfondet) og den samlede merværdi fra de klasser, som har del i merværdien.

Jeg har vedhæftet Quesnay's skema, som jeg vil forklare i få ord i mit næste brev(2).

Hilsner.

Din

K. M.

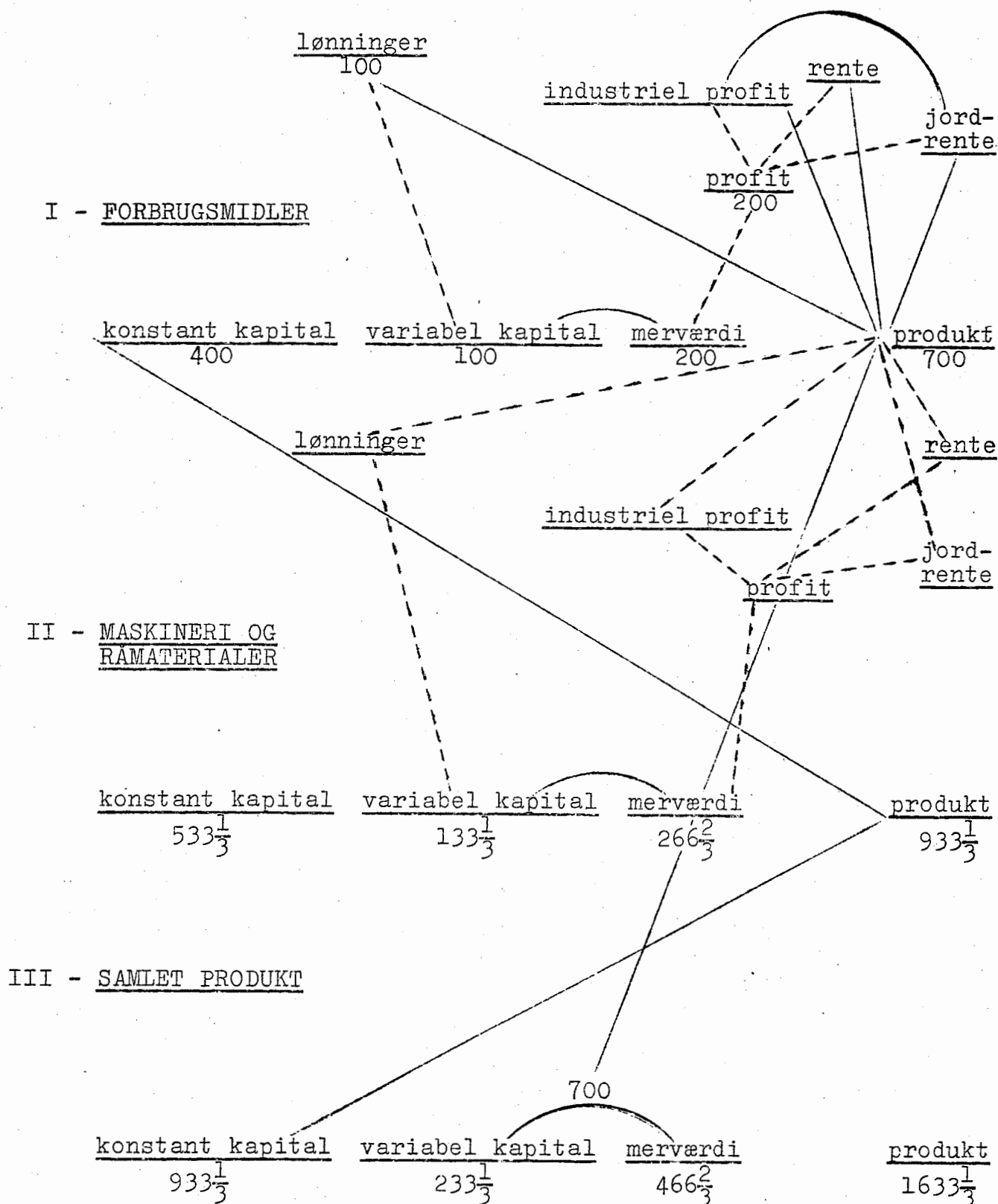
(1) Quesnay's skema - et skema, der illustrerer produktionen og cirkulationen for et helt lands samlede kapital, og som blev trykt

i Quesnay's ANALYSE DU TABLEAU ECONOMIQUE. Marx leverede en detaljeret analyse af Tableau economique i Teorien om Merværdien og i kapitlet med titlen "Fra den Kritiske Historie, som han skrev til Engels' Anti-Dühring.

- (2) Det brev, som her omtales af Marx, er ikke blevet fundet. - Ed. (hvorfor vi heller ikke bringer skemaet, der er uden interesse.)

S K E M A

vedlagt brevet fra Marx til Engels af 6. juli, 1863.

VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT.

Del 2. - DEN RYSKA EKONOMIN OCH OKTOBERREVOLUTIONEN.

Om den kapitalistiska ekonomins grundläggande kategorier - som vi tidigare har sett (KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 9) - fullständigt återfinnes i dagens Ryssland och om, som en följd av detta, denna ekonomi inte, utan hyckleri, kan kallas "socialistisk", så är det av det utmärkta skälet, att den aldrig, inte ens under Lenins och revolutionens bästa år, har varit det. Denna revolution var ett kolossalt steg i riktning mot socialismen, men huvudsakligen ett politiskt steg och inte ett ekonomiskt och socialt, som vi skall se längre fram.

De första åtgärder, som proletariatet måste vidta efter att ha erövrat makten i ett utvecklat land, syftar till att undanröja ekonomins kapitalistiska karaktär. I det borgerliga samhället är den viktigaste varan den, som utgör kapitalackumulationens ursprung och grundval, varan arbetskraft, vars pris på arbetsmarknaden uttryckes medelst lönen, d.v.s. i pengar motsvarande de nödvändiga produkterna för arbetarens underhåll. Även då arbetskraften betalas till sitt rätta värde, d.v.s. då det är möjligt för lönearbetaren att sörja för sitt och sin familjs behov, skapar denna arbetskraft mer värde, ett överskott som det kapitalistiska företaget tar ut vid försäljning av produkterna: mervärdet eller profiten, kapitalets outtömliga källa, ackumulationens motor, ekonomisk grundval för kapitalistklassens samhälleliga makt.

När vi erinrat om allt detta är det mycket klart att, för att tillintetgöra den kapitalistiska exploateringen, så måste man förstöra det fundamentala förhållande som utgör grunden för den; man måste förstöra arbetskraftens karaktär av vara. Det är möjligt endast under en förutsättning: att man avskaffar den form av ersättning, som kallas lön. Det medel, som marxismen förutsett för att nå fram till detta resultat, är systemet med "arbetskvitton", som vi skall tala utförligare om längre fram.

Vi har redan sagt, att detta system, trots de "moderna" källborgarnas sarkasmer, inte på något sätt är utopiskt. Om man undersöker den beskrivning som Marx gör av det, framgår det emellertid genast, att det bara kan förverkligas i länder som har nått ett visst stadium av ekonomisk och teknisk utveckling. Detta var inte fallet med Oktoberrevolutionens Ryssland: dels genom landets ekonomiska underutveckling, dels på grund av förstörelsen under världskriget, inbördeskriget mot de vita och kampen mot den utländska interventionen. Det var inte bara det, att den bolsjevikiska revolutionära makten inte genast kunde gripa sig an den socialistiska revolutionens ekonomiska uppgift - det vill säga att förstöra de kapitalistiska produktionsförhållandena -, utan också att man, för att överhuvudtaget någon gång lyckas med detta, tvärtom först måste utveckla dem. Det ryska proletariatet hade erövrat makten under en borgerlig revolutionsväg, en revolution som den ryska borgarklassen varit oförmögen att slutföra; tvärtom, fick det ryska proletariatet ensam bära den förkrossande bördan av den uppgift, som historiskt åligger borgarklassen: den primitiva kapitalackumulationen.

Istället för att undertrycka arbetsdelningen, grundval för lönearbetet, måste proletariatet på bästa sätt använda den som redan existerade i Ryssland. Långtifrån att låta marknaden försvinna, vilken är cupplösigt förbunden med arbetskraftens ersättning i pengar, måste det låta den få nytt

liv. Hellre än att ta itu med den omöjliga socialiseringen av miljoner jordbruk, måste det för städernas försörjning uppmuntra böndernas småproduktion. Kort sagt, det måste ge sig in på vågspelet att bevara den politiska makt, som var avsedd att tillintetgöra den kapitalistiska ekonomin, men som drevs att påskynda dess utveckling!

Vissa "extremister" från maj-juni-vågen 1968 är snabba att betrakta detta vågspelet som dömt att misslyckas på förhand. De säger, att ett försök till proletär diktatur i det halvfeodala Ryssland bara kunde leda till nationell kapitalism! Det betyder att de inte bryr sig om följande två nyckel-element: dels att revolutionen, under det första världskrigets förlopp, i vilket fall som helst mognade i Ryssland, vilket utgjorde ett enastående tillfälle för det ryska proletariatet att kasta om de sociala styrkeförhållandena i internationell skala, genom att dra fördel av den nationella borgarklassens medfödda oförmåga att genomföra sin revolution; dels att antagandet av en arbetarrevolution i Tyskland blivit rimligt efter Oktoberupproret och den sociala kris som framkallades av krigets elände i detta land: om det tyska proletariatet hade erövrat makten, så skulle det genom att lindra bolsjevikernas ekonomiska uppgifter ha tillåtit dem att runda kapitalackumulationens udde, utan att i en eller annan form riskera återupprättandet av Kapitalets politiska makt och sociala styrka.

För Lenin och alla bolsjevikerna - Stalin inbegripen, innan han teoretiserade "socialismen i ett enda land" - var Oktoberrevolutionens mållinje ingalunda den omedelbara omvandlingen av den ryska ekonomin i socialistisk riktning. Tusen texter och tal vittnar tvärtom om att perspektivet för alla den tidens kommunister bestod i att göra Sovjeternas makt till en slags framskjuten fästning i den världsomfattande revolutionära kampen. Det är endast om revolutionen hade segrat i Europas mest utvecklade länder, i vilka socialismens första grundläggande åtgärder var omedelbart genomförbara, som man skulle kunnat emotse dess gradvisa förverkligande i Ryssland. Lenin har understrukit det i flera omgångar med sin formel: utan segerrik revolution i Tyskland är ingen socialism möjlig i Ryssland! För att påskynda denna seger, för att koncentrera det internationella proletariats alla styrkor och för att frigöra sovjetmakten från den kvarnsten om halsen som återuppbyggandet av den ryska industriproduktionen medförde, var den beredd att utarrendera de viktigaste företagen till det utländska kapitalet! Detta är en helt annan ståndpunkt än det man idag skålar för: Lenin som patriot! Denna Lenins formel ligger ljusår från stalinismens, som gör anspråk på att teorin om "socialismen i ett enda land" skulle ha sitt ursprung i det gamla bolsjevikiska partiets program.

Historien svarade inte mot förväntningarna hos denna generation av stora marxistiska revolutionärer: 1919 års Berlinkommun krossades, arbetarupproren i Centraleuropa led nederlag. Det var den internationella revolutionens på varandra följande nederlag, som tvingade bolsjevikerna att vidta en serie ekonomisk-politiska åtgärder, som ingenting hade att göra med socialismen, men som stalinismen i fortsättningen vördade under denna falska beteckning. Om det så rörde sig om arbetarledda företag som övergivits av sin chef eller om att ersätta tvångsrekvisitionerna av säd med naturaskatt, så var det i verkligheten inget annat än ekonomiska nödfallsvägar, tillfälliga hjälpmedel mot nöden och underproduktionen, åtgärder i väntan på att den internationella proletära kampen skulle återupptas, en kamp som alla den tidens verkliga revolutionärer aldrig någonsin accepterade att man kunde eller måste avstå från.

Det var oundvikligt, att tillbakagången i denna internationella kamp slutade i nederlag, att alla de, som i Ryssland och i alla andra länder förblev trogna Lenins ståndpunkter, massakrerades eller deporterades, för att - som vi skall se nästa gång - den nutida historiens största svek skulle kunna fullbordas: den "socialistiska" kröningen av det mest efterblivna och barbariska system för exploatering av arbetskraft.

- o - 0 - o -

PARTIAKTIVITET

Partiets skandinaviske sektioner har, siden sidste nummer af Kommunistisk Program udkom, afholdt to åbne regionalmøder for læsere og sympatisører. 14. februar fremlagdes i Århus et kort rids over partiets kritik af den sociale udvikling i Kina, med særlig vægt lagt på KKP's dystre oprindelseshistorie, den økonomiske udvikling efter krigen, bruddet i det økonomiske samarbejde med USSR og en påvisning af dennes bestemmende indflydelse på den senere sociale og politiske udvikling i Kina, kulturrevolutionen indbefattet. Endvidere blev gennemgået Pariserkommunens historiske forudsætning, forløb og historiske lære under anvendelse af tekster af Marx og Lenin.

14. marts i Lund aflagdes rapport over emnerne: DEN KOMMUNISTISKE FAGOPPOSITION - Det kinesiske økonomiske spørgsmål (fortsat fra tidligere møder). Det fastsloges, at den KOMMUNISTISKE FAGOPPOSITION's hovedopgave er, med Marx's ord, at sætte proletarietets politiske økonomi op mod borgerskabets politiske økonomi, altså at fejle alle "samfundshensyn" til side og kæmpe for arbejderklassens selvstændige interesser: lønnen, arbejdstidens forkortelse - den sociale revolutions befrielse af arbejdet!

- o - 0 - o -

Trotsky krævede på ingen måde den latterlige "demokratiske ret" til at danne fraktionelle grupper eller formationer. Men, som marxist, betragtede han disse som "farlige afvigelser", han benægtede muligheden af at forhindre deres fremkomst eller at begunstige deres opløsning "VED RENT FORMELLE FREMGANGSMÅDER", han fastslog tværtimod, at en af hovedkilderne til fraktionsvæsenet var partiets bureaukratiske regime, og anklagede med fuld ret forsvarerne for partiets rent formelle enhed for selv at udgøre den værste fraktion, "den konservative bureaukratiske fraktion", og drog den fuldkomne korrekte slutning, at den eneste måde at forhindre fraktioners fremkomst på bestod i at føre "en rigtig politik tilpasset den virkelige situation".(1)

I al dette - ingen demokratiske illusioner. Udartningerne i partiets liv, ligesom deres historiske årsager, karakteriseres netop ved: IKKE "UDØVELSEN AF MAGTEN" I ALMINDELIGHED, som anarkisterne hævder det, MEN UDØVELSEN AF MAGTEN I ET DYBT HETEROGENT SAMFUND, thi mellem proletariatet (som var endnu mere svækket efter borgerkrigen) og de enorme bondemasser eksisterede slet ikke dette daglige og grundlæggende interesserfællesskab, som partiledelsen syntes at tro.(2). Ulykkeligvis nåede Trotsky aldrig igen dette kritiske stade. Men indtil den fatale udartning i 1936 forblev han - trods alle fejltagelser - tro mod sin storslåede konklusion i kapitel 4 af NY KURS: "Det vigtigste historiske instrument for gennemførelsen af vore opgaver er partiet. Partiet kan ganske klart ikke løsrive sig fra landets sociale og kulturelle betingelser. Men, som avantgardens frivillige organisation, bestående af de bedste, de mest aktive og bevidste dele af arbejderklassen, kan det i langt højere grad end statsapparatet beskytte sig mod bureaukratismens fare. Det bør derfor klart indse faren og bekæmpe den uophørligt."

Da Trotsky i den anden fase gik over til kampen for "demokratiseringen af partiet", så socialdemokratiet heri, ikke uden en vis ret, et skridt i deres retning fra deres store modstanders side. Trotsky svarer indigneret på disse påstande:

"Det er en stor misforståelse, som det ikke er vanskeligt at blottlægge. Socialdemokratiet ønsker kapitalismens restaurering i Rusland. Men man kan ikke påbegynde dette uden at skubbe den proletariske i baggrunden. I samme grad som socialdemokratiet godkender Stalins økonomiske politik, burde det også forlige sig med hans politiske metoder. En virkelig overgang til kapitalismen kan kun sikres ved en diktatorisk magt. Det er latterligt at kræve kapitalismens restaurering i Rusland og på samme tid sukke efter demokratiet." Dette er ganske korrekt, men, fordi det er latterligt at sukke efter demokratiet, når man ønsker kapitalismens genrejsning, betyder dette ikke, at det ophører med at være latterligt, NÅR MAN KÆMPE FOR SOCIALISMEN! Når en marxist af Trotskijs kaliber ikke har taget denne indvending i betragtning, skyldes det, at det for ham syntes ganske klart, at kursen MOD kapitalismen først måtte sønderknuse den proletariske avantgarde i selve partiets midte, og at denne avantgardes modstand (ligeledes i partiets midte) ville blive det eneste mulige POLITISKE udtryk for modstanden mod denne kurs. Et ræsonnement, der kun manglede en "lille" forudsætning for at være korrekt: at kursen MOD kapitalismen skulle forblive blot en trussel, mere eller mindre fjern, og at MODSTANDEREN, MAN STOD OVER FOR I PARTIETS MIDTE, IKKE NETOP VAR KLASSEFJENDENS POLITISKE INKARNATION, thi, man kan under ingen omstændigheder bekæmpe klassefjenden med fredelige midler og trygle ham om at respektere en eller anden "lovlighed".(3). Til forskel fra de fæhoveder, der foregiver at være hans disciple, opfattede Trotsky dette så klart, at han i FORSVARET AF USSR (1929) skrev: "DET VILLE VÆRE DON QUIJOTISME - FOR IKKE AT SIGE IDIOTI - AT KÆMPE FOR DEMOKRATIET I ET PARTI, DER UDØVER FJENDENS MAGT... Den kamp Oppositionen har indledt for demokratiet i partiet, har kun mening på basis af anerkendelsen af proletariatets diktatur."

Hvad der i virkeligheden karakteriserer trotskismen i dens anden fase, er dens indædte vægring ved at erkende proletariatets nederlag. De nedenfor stående citater viser, med hvilket forførende ansigt trotskismen er kommet til verden. Her f.eks. et uddrag af en tale Trotskij holdt, da han var stillet for den centrale Kontrolkommission i juni 1927 under anklage for at have brudt partiets disciplin ved at have holdt "fraktionistiske taler" ved Internationalens Eksekutivkomites sidste møde og for at have deltaget i manifestationer til fordel for Smilga, der var blevet eksileret i Sibirien: "Hvad har i gjort ved bolchevismen? Dens autoritet, erfaringerne med Marx' og Lenins teori? Hvad har i gjort ved alt dette i løbet af få år?... I forsamlingerne, især i arbejder- og bondecellerne, fortæller man de mest fantastiske løgne om oppositionen, man spørger, med hvilke "midler" Oppositionen udfører sit "hverv"; der er arbejdere, måske uvidende, måske ubevidste, måske udsendt af jer, der stiller ultrareaktionære spørgsmål. Og der findes talere, der er fejge nok til at svare undvigende på disse spørgsmål. Denne beskidte, ulykkelige, æklende, kort sagt stalinistiske kampagne ER DET JERES PLIGT AT STANDSE - HVIS I VIRKELIGT UDGØR EN CENTRAL KONTROLKOMMISSION!"

Det, der her træder ganske klart frem, er den "ustrialovistiske" kontrarevolution; men Trotskij fortsætter med at tiltale dens stalinistiske agenter SOM PARTIKAMMERATER. Skarpheden i modsætningerne bør derfor ikke kunne tilsløre den kendsgerning, at kravet om "demokratisering af partiet", kun er en speciel udførelse af den såkaldte ENHEDSFRONTS-taktik, som bolchevikkerne yndede (Trotskij indbefattet); UDEN POLITISK ENHEDSFRONT MED USTRIALOVISTERNE I PARTIET ville det organisatoriske brud have været uundgåeligt; men eftersom Trotskij for enhver pris ville undgå dette brud, netop fordi han anså denne enhedsfront IKKE BLOT FOR MULIG, MEN NØDVENDIG (4), udtryktes denne politiske front i ORGANISATORISKE TERMER, hvor de to strømninger formelt tilhørte samme parti.

Hvis læseren endnu har behov for at overbevises om denne FRONTISMES realitet (som for øvrigt faldt sammen med Trotskijs skæbnesvangre blindhed over for det klasseskel, der efter 1927 adskilte hans strømning fra nationalkommunismen), vil det være tilstrækkeligt at læse følgende passage fra samme tale fra juni 1927, som - 40 år senere - kun kan fremkalde en revolutionær marxists vrede og skuffelse, mens den nutidige trotskisme - i dens grænseløse bevidstløshed - beundrer den i enfoldig lyksalighed:

"Hvis vi levede under betingelserne fra før den imperialistiske krig, fra før revolutionen, I EN TID MED RELATIV LANGSOM OPHOBNING AF MODSÆTNINGER, TROR JEG, AT SPLITTELSEN VILLE VÆRE LANGT MERE SANDSYNLIG END OPRETHOLDELSEN AF ENHEDEN. Men idag er situationen anderledes. Vore meningsforskelle er blevet tilspidsede, modsætningerne er vokset enormt... Men samtidig har vi for det første en umådelig revolutionær magt koncentreret i partiet, en umådelig rigdom på erfaring koncentreret i Lenins arbejder, i partiets program og traditioner. Vi har forødet en god del af denne kapital..., men vi har endnu meget rent guld tilbage. For det andet er den nuværende historiske periode præget af bratte omsving, gigantiske begivenheder, af betydningsfulde lektioner, som det er nødvendigt og muligt at uddrage erfaringerne af. Storslåede begivenheder har fundet sted, som gør det muligt at efterprøve de to politiske linier, der konfronteres. Partiet kan lette eller vanskeliggøre kendskabet til denne lære og assimileringen af den. I "VANSKELIGGØR" DEN. (Vi understreger denne tragiske eufemisme, med hvilken Trotskij definerer den likvidation af klassepartiet, som nationalkommunismen er igang med.) Men VI kæmper og vil vedblive at kæmpe for Oktoberrevolutionens politiske linie. Vi er så fuldstændig overbevist om det rigtige i vor linie, at vi ikke tvivler på, at den tilsidst vil vinde fodfæste hos det proletariske flertal i vort parti. Under disse omstændigheder, hvad er da den centrale kontrolkommissions pligt? Jeg mener, at, I DENNE PERIODE AF BRATTE OMSVING. BURDE DENNE PLIGT BESTÅ I AT SKABE

ET SMIDIGERE OG SUNDERE PARTISYSTEM FOR AT GIVE DE VÆLDIGE BEGIVENHEDER MULIGHED FOR, UDEN STORE RYSTELSER, AT EFTERPRØVE DE POLITISKE LINIER, DER KONFRONTERES. PARTIET MÅ HAVE MULIGHED FOR SELVKRITIK... IDET DET TAGER UDGANGSPUNKT I DE STORE BEGIVENHEDER. Hvis man beslutter sig til dette, GARANTERER JEG, AT INDEN ET ÅR ELLER TO VIL PARTIKURSEN VÆRE RETTET OP. Man må ikke gå for hurtigt frem, man må ikke tage beslutninger, som det vil være vanskeligt at råde bod på. PÅ IKKE AT BLIVE NØDSAGET TIL AT SIGE: "VI HAR SKILT OS FRA DEM, SOM VI BURDE HAVE BEHOLDT, OG VI HAR BEHOLDT DEM, SOM VI BURDE HAVE SKILT OS FRA".

Denne mærkelige konklusion har i det mindste den fortjeneste at udlevere os hemmeligheden om Trotskijs politiske FRONTISME: over for truslen om genoprettelse af regimet fra før 1917-revolutionen, historisk mulig (som vi har set ovenfor) gennem udenlandsk imperialistisk intervention, EN TRUSSEL, DER PLAGER SÅVEL NATIONALKOMMUNISTERNE, SOM DE PROLETARISKE INTERNATIONALISTER, OG SOM FORTSÆTTER MED AT PLAGER DEM TIL DEN BITRE ENDE (5), tror Trotskij, at partiets "ustrialovister" (m.a.o. den stalinistiske nationalkommunisme) lige så lidt kan undvære de proletariske internationalister, som disse kan undvære "ustrialovisterne"! Det er denne tåbelige illusion, der danner grundlaget for den politik, der kaldes "partiets demokratisering". Man ser, at her er frontismen også en form for den HELLIGE UNION, som Trotskij i andre situationer ville have bekæmpet med hele den revolutionære élan, han besad, og til hvilken kun det organiske bånd, der knyttede ham ikke blot til den socialistiske, men også til den demokratiske OKTOBERREVOLUTION, kunne få ham til at falde tilbage! DEN HELLIGE UNION UNDER DEN VIRKELIGE ELLER INDBILDTE TRUSSEL FRA DEN BORGERLIG-DEMOKRATISKE REVOLUTION, hvilken anden forklaring kan gives på Trotskijs desperate anstrengelser, (hvorom følgende afsnit vidner med al tydelighed), for at fastholde det nødvendige forsvar mod det angreb, som den ustrialovistiske fraktion havde indledt mod den proletariske bevægelse, inden for rammen af det samme partis demokratiske legalitet?

"Regimet i Partiet afhænger af hele ledelsens politik. Bag Apparatets ekstremister står det indfødte borgerskab, der er ved at genfødes. Bag det står verdens borgerskab. Alle disse kræfter tynger på proletarietets avantgarde og forhindrer det i at løfte hovedet, at åbne munden. Jo mere centralkomiteens politik fjerner sig fra klasselinien, i desto højere grad er den nødsaget til fra oven at presse denne politik ned over den proletariske avantgarde ved tvangsmæssige foranstaltninger. Dette er oprindelsen til det oprørende regime, der hersker i partiet... Stalins umiddelbare formål er: at splitte partiet, at splitte oppositionen, at vænne partiet til den fysiske udslettelses metode, at danne hylekor af fascister, at danne bånder, hvis foretrukne metoder er knytnæveslag og stenkast, at sætte folk bag lås og slå. Hermed er den stalinistiske udvikling foreløbigt standset op, før den går endnu længere. Stalinismen viger i sit vanvid ikke tilbage fra at benytte sig af rene gangsterkneb. Men vi gentager, at disse fascistiske metoder blot er den blinde, ubevidste fuldbyrdelse af en social orden, der udgår fra andre klasser (end proletariet). Formålet er: at amputere partiets opposition og udslette den fysisk. Man hører allerede røster sige: "Vi vil skskludere et tusind stykker, vi skyder hundrede andre, og alt bliver roligt i partiet" Sådan taler nogle ulykkelige, der er forblindede, skræmte og gale på samme tid. Det er Thermidors stemme."

Og herefter medaljens anden side: "Voldsmetoderne vil brydes sønder af en korrekt politisk linie, der bag sig har oppositionskadrernes revolutionære mod, Stalin vil ikke kunne skabe to partier. Vi siger åbent til partiet: PROLETARIATETS DIKTATUR ER I FARE. OG VI TROR FULDT OG FAST, AT PARTIET - DETS PROLETARISKE KERNE - VIL FORSTÅ OG KORRIGERE. PARTIET ER ALLEREDE DYBT RYSTET, IMORGEN VIL DET VÆRE RYSTET I BUND OG GRUND... Vi har nøglen til bolchevismen. I vil ikke kunne fravriste os den. I kan ikke amputere os fra partiet, i kan ikke afskære

os fra arbejderklassen. Vi kender undertrykkelsen, vi er vant til slagene. Vi udleverer ikke Oktoberrevolutionen til Stalins politik, hvis kerne kan udtrykkes i få ord: KNEBLING AF DEN PROLETARISKE KERNE, FRATERNISERING MED SAMARBEJDSPOLITIKKERNE I ALLE LANDE, KAPITULATION OVER FOR VERDENSBOURGEOISIET... Oppositionen er uovervindelig! Ekskluder os idag fra Centralkomiteen, ligesom i har arresteret så mange andre: vor platform vil bane sig vej... Forfølgelserne, ekskluderingerne, arrestationerne vil gøre vor platform til DEN INTERNATIONALE ARBEJDERBEVÆGELSE mest populære, højst elskede dokument. Ekskluder os, i standser ikke oppositionens sejre: de vil blive til sejre for vort partis og den kommunistiske internationales revolutionære enhed."

Man kunne fylde mange sider med citater, der viser, at indtil 1936 tror Trotskij ikke på den indtrufne kontrarevolution. September 1929: "At betragte kommunistpartiet (i USSR), ikke dets apparat af funktionærer, men dets proletariske kerne og de masser, som følger det, som en død og begravet organisation, det er at forfalde til sekterisme." (FORSVARET AF USSR). Februar 1930: "Jeg er af den mening, at det ikke er muligt at forudse Oktoberrevolutionens indre ressourcer, og at der ikke er nogen grund til at drage den konklusion, at de er udtømte, og AT MAN IKKE BØR FORHINDRE STALIN I AT GØRE, DET HAN GØR. Ingen har udpeget os til overvågere af den historiske udvikling. Vi er REPRÆSENTANTER FOR EN SÆRLIG TENDENS I BOLCHEVISMEN, og vi forsvarer den ved alle omsving og under alle betingelser". (BOLCHEVIK-Leninisterne i USSR). Oktober 1932: eksileret til Prinkipo, afslutter Trotskij sin kritik af den anden femårsplan således: "At give sig i kast med økonomien, er en politisk sag. Politikens våben er partiet. Opgaven over alle opgaver: at genskabe partiet, og efter partiet sovjetterne og fagforbundene. En absolut udbedring af alle de sovjetiske organisationer er den vigtigste og mest påkrævede opgave i året 1933".

1936 indleder trotskismens tredje fase, hvis katastrofale positioner er formuleret i REVOLUTIONEN FORRÅDT. Her bøjer Trotskij sig endelig for den historiske kendsgerning: "DET GAMLE BOLCHEVIKPARTI ER DØDT. INGEN MAGT KAN GENOPLIVE DET. EN NY REVOLUTION ER UUNDGÅELIG... DET DREJER SIG SÅLEDES IKKE LÆNGERE OM TRUSLEN FRA ET ANDET PARTI, SOM FOR 12 ELLER 13 ÅR SIDEN, MEN OM NØDVENDIGHEDEN AF ET PARTI, DEN ENESTE MAGT, DER VIL VÆRE I STAND TIL AT FORTSÆTTE OKTOBERREVOLUTIONEN". Notabene! præcision er nødvendig: det "revolutionære" program, som vi vil få at se, er ikke (OG HAR HELLER ALDRIG VÆRET DET I TROTSKIJS BEVIDSTHED) den socialistiske revolutions internationale program, en form for korrektion af denne revolutions urokelige program, nødvendiggjort af "historiens lære": Dette har kun de forvirrede "disciple", der har læst Trotskij, nøjagtigt som stalinisterne læste Lenin, kunnet forestille sig; det er simpelthen programmet for en ENDNU HYPOTETISK revolution, der skulle komme som sendt af forsynet for at knytte den af stalinismen brudte tråd til den på en gang demokratiske og socialistiske Oktoberrevolution, korrigere afstanden mellem håbene fra 1917 og den historiske virkelighed i 1936, kort sagt hævne de revolutionære ved på en gang at udslette en forhadet nutid for at føre dem tilbage til det strålende udgangspunkt. At en sådan revolution aldrig har været andet end en feberdrøm, har historien givet tilstrækkeligt bevis for, eftersom den ikke har fundet sted, og, ifald dens program i en vis udstrækning faktisk er gennemført, overhovedet ikke skyldes en revolution, men en reform; overhovedet ikke skyldes et revolutionært parti, men politiske kræfter, som Trotskij ville have hadet, hvis han havde kunnet se dem ved arbejdet, lige så meget som han hadede sin tids socialdemokrater, nemlig Stalins "afstaliniserende" efterfølgere. Hvad der interesserer os her, er imidlertid ikke det urealistiske i visionen: det er bruddet med de tidligere principper.

Programmet for den "antibureaukratiske" revolution siger følgende: "Genindførelse af retten til kritik og af en ægte valgfrihed er de nødvendige betingelser for landets udvikling. Genoprettelsen af frihed for

sovjetiske partier, begyndende med bolchevikpartiet, og genskabelsen af fagforbundene må følge heraf. Demokratiet vil økonomisk medføre en radikal revision af planlægningen i arbejderne interesse. Den frie diskussion om økonomiske spørgsmål vil formindske de generelle omkostninger forårsaget af bureaukratiets fejl og sik-sakkurs. De prangende foretagender... må vige for arbejderboliger. De borgerlige normer i fordelingen vil først blive ført tilbage til de proportioner, som den nøgne nødvendighed kræver, for derefter at vige for den socialistiske lighed i takt med rigdommens vækst. Graderne vil øjeblikkeligt blive udryddet, hæderstegn afvist som teaterrekvisitter. Ungdommen kan ånde frit, kritisere, tage fejl, modnes. Viden-skab og kunst vil ryste lænkerne af sig; udenrigspolitikken vil genoptage den revolutionære internationalismes tradition." - Et af to:

ENTEN fornægter kommunismen enhver mulighed for at udrydde ikke alene klasserne, men også den borgerlige civilisations mindste skamplet gennem det POLITISKE DEMOKRATI, og så betyder et sådant program undsigelsen af kommunismen for at kaste sig i socialdemokratiets favn, ELLER, hævder man, at dette program ikke er socialdemokratisk, så bliver det nødvendigt at forklare for os, hvad kommunisme er!

På dette dilemma har den degenererede trotskismes "teoretiske diplomati" fundet en løsning, som ganske minder om den medicin, hvorom man siger, at den er værre end selve ondet. Således skriver Isaac Deutscher (en polsk trotskist, der er blevet ekspert i Øst-spørgsmål for det oplyste angelsaksiske borgerskab) i DEN UFULDENDTE REVOLUTION: "I et postkapitalistisk samfund (som USSR, red.) må ytrings- og forsamlingsfrihed udfylde en funktion, der er radikalt forskellig fra den funktion, de har under et kapitalistisk styre". Hvorfor det? Fordi, og hold nu godt fast, "i et postkapitalistisk samfund EKSISTERER DER INGEN ØKONOMISKE MEKANISMER, DER KAN UNDERTRYKKE MASSERNE. KUN DEN POLITISKE MAGT KAN GØRE DETTE". Man undgår ikke socialdemokratismen, men, man falder desuden i den ANARKISTISKE idioti, der er ude af stand til forstå, at der aldrig nogensinde i historien har eksisteret en "politisk magt", dvs. en organiseret tvang, som ikke er født af tilstedeværelsen af en eller anden form for "økonomiske, undertrykkende organismer" i samfundets skød! Stakkels Trotskij, store uheldige marxist, dine disciple er ikke engang klar over, at du har tilbragt den mest klarsynede periode af dit liv som oppositionel med at beskrive "de undertrykkende økonomiske mekanismer", der fungerer i det russiske samfund efter Oktober!

I sin frygtelige rådvildhed over for det russiske samfund og den russiske økonomi, i sin udtrykte iver efter at adskille de sociale kategorier, der var endt som KAPITALISME (herunder statskapitalisme) fra SOCIALISME ville Trotskij ikke have fornægtet termen "postkapitalisme": to generationer af "militante", som angående revolutionær tro og marxistisk kendskab kun er pygmæer sammenlignet med ham, har været tilstrækkeligt til at føre hans "logiske selvmodsigelser" ud i det latterlige. Men dette er ikke det afgørende spørgsmål. Man må overlade opportunisten (med "retten til kritik") til den fejhed, der består i at kaste ansvaret for hans egen mangel på principper over på "ledernes" fejltagelser. Lad os for klarhedens skyld antage, at Trotskij har drevet fejltagelsen så langt som til at sige: USSR er 50% socialistisk, men borgerligt eller endog halvborgerligt for de resterende 50% vedkommende. Det spørgsmål der rejses ved den tåbelige begrundelse, som Deutscher (taget som eksempel på den nutidige trotskisme) søger at give for genindførelsen af demokratismen under kommunismen, vil forblive nøjagtigt det samme: den demokratiske "revolution", som Trotskij drømte om, gjaldt den den "socialistiske halvdel" eller tværtimod den "kapitalistiske halvdel" af samfundet efter Oktober? Dette spørgsmål kan synes mærkeligt, men det forholder sig således, af efter 1929 har Trotskij selv svaret på det i en polemik med en vis kammerat Urbahns, som på dette tidspunkt ville føre Rusland tilbage til socialismens vej ved en demokratisk kamp mod Stalin: "Koalitionsfriheden betyder 'frihed' (vi ved hvilken!) til at føre klassekamp i et samfund, hvor økonomien er baseret på det kapitalistiske anarki,

mens politikken er holdt inden for rammerne af det, man kalder demokrati. SOCIALISMEN ER IKKE TÆNKELIG ... UDEN EN SYSTEMATISERING AF ALLE SOCIALE RELATIONER... (FAGFORBUNDENES ROLLE HAR ALTSÅ) INTET TILFÆLLES MED FAGFORBUNDENES ROLLE I DE BORGERLIGE STATER, HVOR FORSAMLINGSFRIHEDEN IKKE BLOT ER EN GENSPEJLING AF, MEN ET AKTIVT ELEMENT I DET KAPITALISTISKE ANARKI... men Urbahns lancerer slagordet koalitionsfrihed netop i den generelle betydning af ordet demokrati... det er ganske rigtigt(6) forudsat én lille betingelse: at man anerkender, at Thermidor har fundet sted (7). Men i dette tilfælde går Urbahns ikke tilstrækkeligt langt. At fremsætte koalitionsfrihed som et isoleret krav er en karikatur på en politisk linie. Koalitionsfrihed er utænkkelig uden alle de andre "friheder". MEN DISSE FRIHEDER ER UTÆNKELIGE UDEN FOR ET DEMOKRATISK STYRE, DVS. UDEN FOR KAPITALISMEN. Man må lære at få tingene til at stemme! (FORSVARET AF USSR).

Et vigtigt afsnit. I det spørgsmål der optager os, betyder dette, "at få tingene til at stemme", at forstå, at programmet for den neolibérale revolution, undfanget af kommunisten Trotskij for USSR i 1936, intet har at gøre med det, som han har kunnet sige eller blot tænke om eksistensen af en postkapitalisme i Rusland; men, at det TVÆRTIMOD ER I FULDSTÆNDIG OVERENSTEMMELSE MED HANS STÆDIGE BENÆGTELSE AF DEN RUSSISKE SOCIALISME, selvom det absolut ikke er i overensstemmelse med hans egen karakteristik af det 20. årh. eller med den marxistiske kritik af det politiske demokrati. Udtalelsen vil forarge såvel "disciplene" som adskillige modstandere, især dem, som kun har vidst at reagere på Trotskijs neosocialdemokratiske afvigelse med en neanarkosyndikalistisk afvigelse. Disse ulykkelige tror faktisk fuldt og fast på eksistensen af "det nye samfund", karakteriseret ved bureaukratiets klassesdominans, dette famøse bureaukrati, der på en gang var proletarisk for så vidt som det forsvarede statsejendommen, og borgerligt eftersom det undertrykte proletariatet og risikerede at føre landet ud i nederlag i den imperialistiske krig og følgelig ud i restaureringen af den borgerlige konstituerende forsamlings regime, med alle de trusler om tilbagevenden til det gamle regime, som dette indebar. Og deres ulykke består i ikke at have opdaget, at dette "bureaukrati" aldrig har været andet end ET UHELDIGT FORSØG PÅ EN SOCIAL PERSONIFICERING AF STALINISMENS HISTORISKE ROLLE, med andre ord intet andet end et vanvittigt forsøg på at lade de modsætninger, som stalinismen fremviste for alles øjne, udspringe fra EN ENESTE SOCIAL GRUPPES STØBEFORM, (8) mens den indlysende virkelighed var, at hele komplekset af nationale og internationale betingelser, hvorfra de var udsprunget, er nødvendige for at forklare dem. Hvis de havde gjort sig dette klart i stedet for at godtage Trotskijs rådvildhed som tegn på et objektivt mysterium i et nyt samfund, så ville de også have forstået, at teorien om "postkapitalismen", sammen med den falske forestilling om bureaukratiets dobbelte rolle over for socialismen, aldrig har været andet end den ideologiske retfærdiggørelse af DEN POLITISKE ENHEDSFRONT, indenfor hvilken Trotskij med vold og magt prøvede at holde det, der var tilbage af klassepartiet i Rusland, forenet med det "ustrialovistiske" parti. Man må lære at "få tingene til at stemme" og også at skelne årsag fra virkning! Spørger man sig selv, HVORFOR DENNE ENHEDSFRONT, vil "postkapitalismen" ikke give det mindste svar! "Postkapitalismen" eksisterer for Trotskij kun i den udstrækning, hvor der for det russiske samfund eksisterer EN HISTORISK MULIGHED FOR AT GÅ MOD SOCIALISME, en mulighed, der indadtil er defineret VED EN MANGLENDE RESTAURERING AF DEN KONSTITUERENDE FORSAMLINGS STYRE med alt det, som dette ville have betydet for sejrene fra den demokratiske revolution, effektueret i Oktober, og udadtil defineret ved den proletariske revolution. "Postkapitalismen" er ikke en hvilken som helst grad af "socialisme", men blot en slags no man's land, hvor tendenserne MOD socialisme fortsætter deres kamp mod tendenserne mod kapitalisme, inkarneret i stalinismen. For at skabe en enhedsfront må man absolut være to. Men det at være to forklarer bestemt ikke selve enhedsfronten! Stalinismen,

den afskyelige begravelse af bolchevismens proletariske og marxistiske tradition, støttepunktet for alle Internationalens opportunistiske afvigelser, stødtroppen mod alle dens proletariske bevægelser, en uværdig nationalistisk afvigelse fra proletariatets synspunkt, har aldrig været andet end en variant af ustrialovismen, dvs. af en bevægelse, der ikke længere anfægter denne revolutions landvindinger, som giver afkald på restaureringen af den konstituerende forsamlings styre og følgelig hindrer Rusland i at vende tilbage til dets tidligere stilling som "undertrykt, halvkolonial" kapitalisme "uden fremtid", kort sagt, som udfylder "den progressive historiske mission", der består i at udvikle produktivkræfterne, at likvidere de præborgerlige produktionsforhold, i hvilke Rusland ville være blevet fastholdt uden Oktoberrevolutionen. Klassebetragtningerne i bred betydning - dvs. i betydningen af DEN INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE BEVÆGELSE - får Trotskij til voldsomt at bekæmpe stalinismen som politisk opportunisme; klassebetragtninger i snæver forstand - dvs. i betydningen de russiske arbejderes umiddelbare interesser, de russiske arbejdere, der gennem dette "korps af fremfiskere", der udgør den nye stat, er underkastet den frygteligste undertrykkelse, nogen arbejderklasse har været underkastet - får ham til lige så voldsomt at bekæmpe stalinismens "socialisme i et enkelt land", dvs. en ideologisk kamouflage for en social undertrykkelse. Men hverken i videre eller snævrere forstand overbeviser nogen klassebetragtning Trotskij om, - i hvert fald indtil 1936 - at han må bryde radikalt med stalinismen I FORM AF RUSSISK USTRIALOVISME, dvs. som historisk agent for en autentisk økonomisk og social revolution, som han i sine socialistiske skrupler nok kunne ønske at kontrollere og disciplinere, men ikke at forhindre, eftersom den skabte den famøse "materielle basis", uden hvilken socialismen er utænkelig. DETTE VAR DEN FATALE FEJLTAGELSE: marxismens anerkendelse af kapitalismens progressive rolle har overalt og til alle tider været forbundet ikke alene med klassepartiets totale uforsonlighed i fremførelsen af egne sociale postulater, men også af maksimal politisk uafhængighed af modstanderens parti. Men det ligger i selve en princippolitisk fejltagelses natur ikke at kunne finde nodet sikkert teoretisk fundament. Den princippolitiske fejltagelse er tværtimod dømt til afhængighed af haltende ideologiske retfærdiggørelser, og guderne skal vide, at det var sådanne, Trotskij fremførte. Men for at dette måtte man forstå, at socialismen ikke er mulig uden en forudgående udvikling af den materielle basis, hvilket Trotskijs disciple, der er faldet tilbage til fabrikk-socialismen, og som følgelig reducerer alt til et spørgsmål om arbejderledelse i stedet for direktørledelse, har vist sig ude af stand til at forstå, selvom de på den anden side har haft den fortjeneste at nægte at følge ham på det politiske demokratis område; men man måtte også forstå det, som Trotskij med rette altid har fremført, nemlig at DEMOKRATIET ER UTÆNKELT UDEN FOR KAPITALISMEN, (hvilket absolut ikke medfører den konsekvens, at kapitalismen ikke kan tænkes uden demokrati - et !). Ude af stand til at indse denne elementære marxistiske sandhed, har "disciplene" ikke forstået, at selv om Trotskij ikke havde skrevet en eneste linie for at bevise ineksistensen af den simpleste form for socialisme i Rusland, ville hans program for en neoliberal revolution i 1936 I SELV HAVE UDGJORT ET IMPLICIT BEVIS FOR DENNE INEKSISTENS. I virkeligheden har Trotskij ALDRIG TROET PÅ DEN RUSSISKE SOCIALISME, han har heller aldrig sammenblandet SOCIALISMENS OG KAPITALISMENS KÆRTELSER, modsat hans degenererede disciple, som kun taler om DEMOKRATISK socialisme, for såvidt som de tror på en MERKANTIL socialisme og som tror på den merkantile socialisme, fordi de endnu engang intet har forstået af Trotskijs polemik mod stalinismen. Da han i de to første femårsplaners periode latterliggjorde stalinismens påstand om at "kaste NEP-politikken over bord", dvs. udrydde markedsmekanismen gennem en administrativ viljesakt, eller sagt med andre ord kvæle det borgerlige anarki gennem en ren politisk magt, sigtede Trotskij på den voluntaristiske utopi, der hedder socialisme i et enkelt land, og det, han gjorde var trofast at forsvare DEN KONTROLLEREDE KAPITALISMES POLITIK, som

Lenin med rette havde anset for den eneste mulige, mens man ventede på verdensrevolutionen. Men som altid lige velinformerede og især skarp-sindige sagde Trotskijs enfoldige disciple til sig selv, at han forsvarede "socialismens sande økonomiske politik" mod den "falske stalinistiske politik" og drog den slutning heraf - nøjagtigt som stalinisterne i den følgende periode - at socialismen ikke er mulig uden marked og lønarbejde!(9). Idet vi ser bort fra denne kedelige strøm af dumheder, vil vi overlade til Trotskij selv at bevise det, som vi fremfører:

"Statsejendommen til produktionsmidlerne hersker næsten totalt i industrien. I landbruget er den kun repræsenteret ved sovkhoserne, som ikke omfatter mere end 10% af de tilsåede områder. I kolkhoserne kombineres den kooperative ejendom... i forskellig grad med statens og individet. Jorden, der juridisk tilhører staten, men som er overdraget kolkhoserne "til evig afbenyttelse", er lidet forskellig fra kooperativ-ejendommen... Den nye konstitution... siger "statens ejendom, med andre ord hele folkets ejendom". Dette er den officielle doktrins fundamentale sofisme. Det er uafviseligt, at marxisterne - først og fremmest Marx selv - angående Arbejderstaten har anvendt udtrykkene "statslig", "national" eller "socialistisk" ejendom. I den store historiske målestok frembød disse talemåder ikke store ulemper. MEN DE BLIVER KILDEN TIL GROVE FEJL OG BEDRAGERIER, SÅ SNART DET DREJER SIG OM DE ENDNU IKKE SIKREDE FØRSTE ETAPER I UDVIKLINGEN AF DET NYE SAMFUND, ISOLERET OG ØKONOMISKT TILBAGESTÅENDE SET I FORHOLD TIL DE KAPITALISTISKE LANDE. Privatejendommen må for at blive social gå gennem nationaliseringen, ligesom larven for at blive sommerfugl må igennem puppestadiet. Men puppen er ikke sommerfuglen. Myriader af pupper går til grunde før der kommer en sommerfugl. Statsejendommen bliver kun "hele folkets" i den udstrækning, de sociale privilegier og forskelle forsvinder, og Staten følgelig mister sin eksistensberettigelse. Sagt med andre ord, stats-ejendommen bliver socialistisk, efterhånden som den ophører med at være statsejendom. Men omvendt, jo mere den sovjetiske stat hæver sig over folket, desto kraftigere kommer den som vogter af ejendommen i modsætning til folket, som vil ophæve den, og desto tydeligere vidner den mod den statslige ejendoms socialistiske karakter. ... Den enorme overvægt af statslige og kollektive former i økonomien, hvor betydningsfuld den end måtte være for fremtiden, løser ikke et andet problem, der ikke er mindre alvorligt: det problem, der udgøres af de magtfulde borgerlige tendenser i selve den "socialistiske sektors" skød, IKKE ALENE I LANDBRUGET, MEN OGSÅ I INDUSTRIEN. Det dynamiske økonomiske opsving medfører således en vis opblussen af det småborgerlige begær, ikke alene blandt bønderne og de "intellektuelle", men også blandt de privilegerede arbejdere.(10). DEN SIMPLE MODSÆTNING MELLEM DE INDIVIDUELLE JORDBRUGERE OG KOLKHOSERNE OG MELLEM HÅNDVÆRKERNE OG DEN STATSLEGE INDUSTRI giver ikke det mindste indtryk af den eksplosive kraft i dette begær, som gennemtrænger hele landets økonomi, og som giver sig udslag i, for nu at tale kortfattet, ALLES TENDENS TIL AT GIVE DET MINDST MULIGE TIL SAMFUNDET OG AT TAGE DET MEST MULIGE FRA DET... Mens staten kæmper uophørligt mod de centrifugale kræfters molekyllære aktion, UDGØR DE LEDENDE MILJØER SELV ARNESTEDET FOR DEN LEGALE OG ILLEGALE PRIVAT-
AKKUMULATION. Maskeret under de juridiske normer lader de småborgerlige tendenser sig vanskeligt indkorporere i statistikken. MEN DET "SOCIALISTISKE" BUREAUKRATI, DENNE STADIGT VOKSENDE MONSTRUØSE SOCIALE UDVÆKST... VIDNER OM DISSES TYDELIGE DOMINANS I DET ØKONOMISKE LIV... I vort land er arbejderen ikke en lønslave, der sælger sin arbejdskraft som vare. Han er en fri arbejder, påstår PRAVDA. Utilstedeligt praleri. FABRIKKERNES OVERGANG TIL STATEN HAR KUN
ENDRET ARBEJDERENS JURIDISKE SITUATION; faktisk lever han i elendighed, alt imens han arbejder et vist antal timer for en given løn. De håb, som arbejderen tidligere grundede på partiet og fagforbundene, har han efter revolutionen kastet over på den stat, som han har

skabt. MEN DENNE STATS NYTTIGE ARBEJDE HAR VIST SIG BEGRÆNSET AF TEKNIKKENS OG DYRKNINGSMETODERNES UTILSTRÆKKELIGHED. ET HELT KORPS AF FREMPISKERE ER BLEVET DANNET... Arbejderen, der lever under arbejdsdelingens vilkår, i dyb nød, berøvet friheden til at skifte arbejde, og som på selve fabrikken underkastes et frygteligt politiregimente, kunne vanskeligt føle sig som en fri arbejder. For ham er funktionæren en chef, staten en herre... "

"KAMPEN FOR FORØGELSEN AF ARBEJDSYDELSEN SAMMEN MED BEKYMRINGEN FOR DET NATIONALE FORSVAR, UDGØR DET VÆSENTLIGSTE INDHOLD I SOVJETREGERINGENS AKTIVITET. På forskellige tidspunkter har denne kamp antaget forskellige former... : avantgardebrigader under den første femårsplan og i begyndelsen af den anden... , forsøg på at indføre en slags akkordarbejde (som stødte an mod en yderst svag mønt), et statsligt fordelingssystem, der erstattede den smidige løndifferenciering gennem præmier, og som i virkeligheden kom til at betyde bureaukratisk vilkårlighed ... Kun afskaffelsen af levnedsmiddeltkort, en begyndende stabilisering af rubelen og fastlæggelse af enhedspriser muliggjorde (en tilbagevenden til) stykarbejde eller akkord. Hemmeligheden ved... dette superudbytningssystem har de sovjetiske administratorer ikke opfundet: Marx anså det for at være det, der bedst svarede til DEN KAPITALISTISKE PRODUKTIONSMÅDE."

Den tilbagevenden til stykarbejdet, der fulgte efter rehabiliteringen af rublen, har ikke betydet, siger Trotskij, afkald på en socialisme, der var rent imaginær, men "afkald på uhyrlige illusioner". "Lønningsformen er simpelthen bedre tilpasset landets resourcer: "retten kan aldrig hæve sig over det økonomiske regime" (Marx-citat)".

"Men de ledende kredse i USSR kan ikke undvære social camouflage. (For dem) bliver rublen det eneste og sande middel til at realisere det socialistiske princip (!) om aflønning af arbejdet. Selvom alt var kongeligt i de gamle monarkier, inklusive pissoirerne, skal man ikke deraf udlede, at alt bliver socialistisk af sig selv i Arbejderstaten!... Rublen er det eneste og sande middel til at anvende det KAPITALISTISKE princip (understreget af Trotskij) om aflønning af arbejdet. Når arbejdsrytmen bestemmes af jagten på rublen, arbejder folk ikke EFTER EVNE (11), dvs. afmålt efter deres muskler og deres konstitution, de gør vold på sig selv. Denne metode kan højst retfærdiggøres under indtryk af den hårde nødvendighed: AT GØRE DEN TIL "SOCIALISMENS FUNDAMENTALE PRINCIP" ER AT TRAMPE PÅ EN NY OG HØJERE KULTURS IDEALER FOR AT SÆNKE DEM NED I KAPITALISMENS DYND... Kommunismens lavere fase kræver uden tvivl opretholdelsen af en streng kontrol med arbejdet og forbruget, men den forudsætter i hvert tilfælde mere humane kontrolformer, end dem som Kapitalens sans for udbytning udviklede... den statslige ejendomsret til produktionsmidlerne omdanner ikke møddingen til guld og omgiver ikke THE SWEATING SYSTEM, svedesystemet, med en hellig glorie..."

"Den statslige og den monetære tvang hører til arven fra det klassedelte samfund... I det kommunistiske samfund vil staten og pengene forsvinde. Deres gradvise afskaffelse må følgelig begynde under det socialistiske styre. MAN VIL KUN KUNNE TALE OM EN VIRKELIG SEJR FOR SOCIALISMEN FRA DET HISTORISKE ØJEBLIK, HVOR STATEN KUN HALVVEJS VIL VÆRE EN STAT, OG HVOR PENGENE VIL BEGYNDE AT MISTE DERES MAGISKE KRAFT. Dette betyder, at socialismen, når den har befriet sig for de kapitalistiske feticher, begynder at oprette renere, friere og værdigere relationer mellem mennesker... Nationaliseringen af produktions- og kreditmidlerne, kooperativernes og statens beslaglæggelse af indenrigshandelen, monopolet over udenrigshandelen, kollektiviseringen af landbruget og lovgivningen i arvespørgsmål sætter snævrere grænser for den private pengeakkumulation og hindrer pengenes transformation til privatkapital (åger-, handels- og industrikapital). DENNE PENGEFUNKTION ER IMIDLERTID IKKE UDRYDDET..., men kun OVERFØRT til handels-, bank- og den universelle industristat... Pengenes rolle i den sovjetiske økonomi er langt fra udspillet, men må tværtimod yderligere udvikles..."

Kun den KAPITALISTISKE virkelighed, der er beskrevet ovenfor, har

kunnet overbevise Trotskij om, at en ny REVOLUTION var nødvendig: Kun denne KAPITALISTISKE virkelighed har kunnet inspirere ham til denne tankevækkende analogi: "Historien har, foruden de sociale revolutioner, som erstattede feudalismen med det borgerlige regime, gennemløbet politiske revolutioner, som - uden at røre ved samfundets økonomiske fundamenter - de gamle herskende institutioner (1830 og 1848 i Frankrig, februar 1917 i Rusland). Omstyrtelsen af den bonapartistiske kaste (12) vil selvfølgelig få dybe sociale konsekvenser, men den vil holde sig indenfor en "politisk" omformnings rammer."

Hvis man, som den nutidige degenererede trotskisme, mener, at denne politiske REVOLUTION indtræffer PÅ BASIS AF SOCIALISMEN, eller for at udtrykke det i mindre statiske vendinger, på et givet tidspunkt af den SOCIALISTISKE samfundsændring, bliver inkonsekvensen tydelig og spørgsmålet dukker op i massevis: proletarietets diktatur er altså ikke nødvendigt for den SOCIALISTISKE ændring? den socialistiske ændring kan altså fortsættes på et tidspunkt, hvor magten allerede er gledet proletariet af hænde, så det må generobre den revolutionært, og blot kan fortsætte i det samme spor på det social-økonomiske plan? Hvis man derimod anerkender den KAPITALISTISKE basis, bliver alt klart: proletariet har mistet magten, følgerig kan den kapitalistiske omformning af det småborgerlige Rusland ikke forstås som et led i en bevægelse hen mod socialismen, men som et led i en verdensomspændende reaktionær fase; for at genåbne vejen MOD socialismen må proletariet generobre magten; men skulle dette lykkes, er det ikke muligt inden for de nationale rammer, mindre end tyve år efter Oktober, at overgå til den lavere socialismes fase; markedet, lønarbejdet, de borgerlige produktionsforhold vil stadig ikke kunne afskaffes; man vil kun kunne klatre nogle få trin op ad de historiske produktionsmåders rækkefølge; REVOLUTIONEN ER POLITISK, IKKE SOCIAL. Den afgørende mangel på sammenhæng heri består i forestillingen om, at proletariet, som i 1917, skulle kunne føres til (eller bedre genindsættes i) magten gennem en FOLKELIG revolution: den oprindelige alliance mellem det socialistiske proletariet og den demokratiske bondestand havde i 1917 sin eksistensberettigelse: nødvendigheden af den DEMOKRATISKE revolution, dvs. afskaffelsen af den store grundejendom. I 1936 står denne revolution ikke længere på dagsordenen: den er afsluttet. Selv i tilfælde af restaurering er det tvivlsomt om den konstituerende forsamlings regime vil kunne gøre meget mere for at afskaffe de sociale resultater af den demokratiske revolution, end bourbonerne kunne ved deres tilbagevenden til Frankrig efter kejserdømmets fald. Under disse nye omstændigheder kan proletarietets alliance med alle de folkelige klasser ikke længere have sin REVOLUTIONÆRE betydning fra 1917: selv inden for rammerne af en oprørsbevægelse kan den kun have en vulgær demokratisk og socialdemokratisk betydning; hele folkets enhed i kampen for frihed, dette antifascismens uværdige kendetærke, har aldrig resulteret i en revolution, end ikke en "rent politisk". Således er Trotskij's holdning i 1936, omend inspireret af "hjemve" efter Oktober og af en ædel harme mod den sociale undertrykkelse, der stadig vokser inden for rammerne af "socialisme i et enkelt land", er ikke desto mindre lig med fornægtelsen af marxismen og de kommunistiske principper (13).

Det er sikkert, at Oppositionens leders "logiske modsigelser" i høj grad har bidraget til at forhindre hans disciple i at tyde indholdet i omsvinget fra 1936. Men bevæbnet med sin doktrin og kritiske metode er Klassepartiet ikke afhængigt af individernes konsekvens; bundet til principper, der er den levende erfarings erobringer, og til proletarietets kamp, risikerer det ikke, som opportunismen, at sammenblende de besejrede revolutionæres - menneskeligt set uundgåelige - fejltagelser og "historiens lære"!

NOTER

- (1). Det italienske Vensbe stillede ikke partimedlemmernes "demokratiske rettigheder" op mod stalinismens "ideologiske terrorisme", men derimod centrets troskab overfor de fælles princippers arv, hvis

udførelse muliggør en ledelse af partiet under anvendelse af et minimum af tvangsmidler.

- (2). Den virkeligt DEMOKRATISKE afvigelse, som Trotskij på dette tidspunkt bekæmper som marxist, består i at "undervurdere" de eksisterende modsætninger mellem proletariatet og bønderne for at drukne dem i forsvaret for det "nye demokrati", det sovjetiske demokrati.
- (3). Dette er de klare årsager til at vor strømning altid har afvist den anti-fascistiske taktik. Omend de turde være åbenbare for selv en middelmådig intelligens, er de ikke blevet forstået af Internationalen, der har fremturet i sin absurde politik. Som "taktik" medfører kampen for "demokratiseringen af partiet" i USSR nøjagtigt det samme som den såkaldte "proletariske anti-fascisme" praktiseret af Internationalen, som er behandlet tidligere.
- (4). Hvorfor, det er et andet spørgsmål, som vi senere skal se. Spørgsmålet er ikke længere blot TAKTISK som ved enhedsfronten med socialdemokratiet, hvis kontrarevolutionære rolle alle kommunister erkender. Stalinismens kontrarevolutionære rolle, derimod, er, bedømt udfra den internationale klassekamps krav, lige så klar; men indenfor de nationale russiske rammer (fra hvilke ingen russisk revolutionær kunne abstrahere, eftersom det var indenfor disse rammer, at det russiske proletariat havde taget magten og for øjeblikket måtte bekæmpe fjenden) var stalinismen ikke længere så let at tyde, eftersom det stalinistiske regime udenfor al tvivl var arvtageren til den demokratiske revolution indeholdt i den dobbelte revolution fra 1917, og således et bolværk mod den genrejsning af den konstituerende forsamlings regime. Men dette ændrer absolut intet ved det faktum, at den politiske enhedsfront med den ustrialovistiske stalinisme i kampen for "demokratiseringen af partiet" var lige så opportunistisk som den politiske enhedsfront med socialdemokratiet i international målestok og måtte få samme fatale virkninger.
- (5). Der er ingen anden forklaring på denne anden form for frontisme, som manifesterede sig gennem de tragiske tilståelser fra alle de gamle bolchevikker ved de famøse Moskvaprocesser! Hvilket andet bånd ville have kunnet knytte de forfulgte til forfølgerne, bolchevikkerne med ustrialovisterne, END DERES FÆLLES KAMP MOD RESTAURATIONEN? Den eneste forskel er, at ved Moskvaprocesserne er det Stalin, der fører politik baseret på "afpresning med henvisning til Restorationen", mens det i den her citerede tale er Trotskij!
- (6). Vor uenighed i de demokratiske slagords "taktik", som her fremføres for DE KAPITALISTISKE LANDE, betyder lidet her: det, der betyder noget, er at vise, at demokrati kun har mening I KAPITALISMEN.
- (7). Dvs. at Oktoberrevolutionen er slået, at man befinder sig i en ren kapitalisme, omend lidet udviklet.
- (8). En simplicistisk anvendelse af den marxistiske determinisme: HVAD ER DET FOR EN KLASSE DER REPRÆSENTERES? Det er ikke det nationale borgerskab, der blev fordrevet i oktober; det er ikke det økonomisk undertrykte og politisk besiddelsesløse proletariat; det er ikke engang bønderne, eftersom stalinismen først har spillet småbønderne ud mod kulakkerne og derefter ladet

disse småbønder, autoritært regrupperet i kolkhoser, betale en stor del af landets KAPITALISTISKE INDUSTRIALISERING. Alt det der er tilbage, er "bureaukratiet"... Men Trotskij var sig en sådan løsnings svaghed så vel bevidst, at han SAMTIDIG energisk benægtede, at BUREAUKRATIET var en klasse! Efter vor beskedne mening var han målet meget nærmere, når han talte om en bonapartistisk magt.

- (9). Dette passer lige så godt på Trotskijs neosocialdemokratiske "disciple", som på hans neoanarkosyndikalistiske "disciple", som f.eks. den afdøde gruppe SOCIALISME ELLER BARBARI.
- (10). Hvis dette havde gyldighed il936, er det endnu sandere 30 år senere! Det er til dette "småborgerlige begær", som føles helt ned i den "socialistiske sektor" (dvs. ikke organiseret som kolkhose), at den "politiske liberalisering", påbegyndt af Khrustjof med dens nødvendige følge af glorificering af kapitalismen på det økonomiske område, svarer. Det er det sikre resultat af det dynamiske økonomiske opsving efter 2. verdenskrig, men på ingen måde, den "tilbagevenden til Lenin", som Trotskijsterne forestillde sig! men disse trotskijster har læst deres Trotskij, som stalinisterne havde læst Lenin !
- (11). Hentydningen til den kommunistiske formel: "YDE EFTER EVNE OG NYDE EFTER BEHOV", korrigeret af stalinisterne til "YDE EFTER EVNE OG NYDE EFTER ENS ARBEJDE", hvilket, for første halvdels vedkommende er løgn i et merkantilt samfund og for anden halvdels vedkommende er rent borgerligt.
- (12). Det drejer sig om det stalinistiske parti og statsapparat.
- (13). Overgangen fra "enhedsfrontspolitikken" med stalinismen til den anti-bureaukratiske revolutions politik hindrede ikke Trotskij i at forblive trofast overfor DET NATIONALE FORSVAR AF USSR i tilfælde af krig, en politik, som han ville påtvinge ikke blot det sovjetiske, men det internationale proletariat: Under de givne omstændigheder var det fornægtelsen af princippet over alle principper: proletariatets revolutionære internationalisme!

Det Internationale Kommunistiske Partis organer og publikationer

PÅ DANSK OG SVENSK:

Kommunistisk Program (organ i Norden) udkommer 6 gange årligt

Kommunistisk Fackopposition (fagligt organ)

Det Kommunistiske Venstres Tekster:

1) Partiets Karakteristiske Teser og Marxismens Grundtræk

2) Vad är och vad vill det Internationella Kommunistiska Partiet

3) Lev Trotskij: 1917 - Oktoberlære og Pariserkommunens Lære

årligt fællesabonnement sv.kr. 10
da.kr. 15-

PÅ TYSK:

(priser i da.kr.)

Internationale Revolution (tysk organ) kr. 1½

Partei, Klasse und revolutionäre Aktion

Faden der Zeit nr. 1 og 2 udsolgt

PÅ FRANSK:

Programme Communiste (internationalt teoretisk tidsskrift)

Le Prolétaire (fransk organ - udkommer 2 gange om måneden)

Syndicat de classe (fagligt organ - udkommer hver måned)

årligt fællesabonnement kr. 30-

Dialogue avec Staline udsolgt

Dialogue avec les morts udsolgt

La question parlementaire dans l'Internationale Communiste kr. 7-

Bilan d'une révolution kr. 12-

PÅ SPANSK:

Los fundamentos del comunismo revolucionario kr. 5-

Que es el Partido Comunista Internacional -

Que fué el frente popular - Espana 1936 kr. 5-

PÅ ENGELSK:

Appeal for the international reorganisation of the revolutionary

Marxist movement - Fundamental points for joining the International

Communist Party kr. 5-

PÅ ITALIENSK:

Il Programma Comunista (italiensk organ - udkommer 2 gange om måneden)

Sindacato Rosso (fagligt organ - udkommer hver måned)

årligt fællesabonnement kr. 20-

Partito e classe - Il principio democratico - Partito e
azione di classe - Il rovesciamento della prassi kr. 5-

Tracciato d'impostazione - I fondamenti del comunismo rivoluzionario kr. 7-

Forza violenza, dittatura nella lotta di classe kr. 5-

La sinistra comunista in Italia sulla linea marxista di Lenin kr. 8-

O preparazione rivoluzionario o preparazione elettorale kr. 8-

Storia della Sinistra Comunista I kr. 28-

Storia delle Sinistra Comunista I bis kr. 10-

Chi siamo e che cosa vogliamo kr. 2-

In difesa della continuità del Programma Comunista (teser 1920 - 66) kr. 15-

Angående priser i sv.kr. - se K.P. nr.5

BOGLADER MED VOR PRESSE PÅ DANSK/SVENSK OG FRANSK:

STOCKHOLM : BIBLIOTEKSBOKHANDELN - Stureplan

LUND : BOKCAFÉET - S:t Petri Kyrkogata nr.7

KØBENHAVN : DEMOS - GRØNNEGADE NR. 37

BOGKAFFÉEN - Magsstræde

